

Reflex , 10. årgang, nr. 37, marts 2017

KOLOFON FOR TIDSSKRIFTET REFLEX

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex udgives af poetklubben 57° Nord.

ISSN: 1903-0738

Ansvarshavende redaktør: Sean Ryan Bjerremand

Redaktionsmedlem: Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Formatet er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip.

Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2017, hvor der ikke er angivet en forfatter, skribent eller fotograf.

Kontakt:

Redaktør Sean Ryan Bjerremand kan kontaktes på email reflex@57nord.dk eller mobil 41823332.

KREDITERINGER

Grafisk layout:

Sean Ryan Bjerremand og Jan Nygaard

For- og bagsidefoto:

Susanne Kirkegaard

Fotos:

Sean Ryan Bjerremand - side 12, 13, 26 og 48

Martin Bæk - side 43

Anett Sällsäter Christiansen - side 61

Tomas Dalgaard - side 24

Daniel Mantel - side 54

Karen Stoltze - side 53

Peter Søholm Sørensen - side 30,36

Kell Ivan T Thygesen - side 66

Jørgen Wassilefsky- side 22,23

Niels Østergaard- side 35

IN THE GALLERY

FORORD - SIDE 4, SØREN WITTEN - SIDE 5-6, ANNETTE BIGUM -
SIDE 7, NEMO V. HENSING - SIDE 8-11, KHATERA MUSLEH - SIDE
14-16, CONNIE ANETTE NORDHOLT -SIDE 17-18, MIKKEL GRØN -
SIDE 19-20, FIRE ANMELDELSER - SIDE 21-24, KLUMME
OM ÅRHUSIANSK KULTUR - SIDE 25, HISTORIEN OM 57°NORD - SIDE
27-29, MORTEN REIMAR - SIDE 31-33, PETER ALBRECHTSLUND - SIDE
34, NIELS ØSTERGAARD - SIDE 35-37, MARTIN BÆK - SIDE 39-43, LEIF
ACHTON-LYNEGAARD - SIDE 44-45, JØRGEN WASSILEFSKY - SIDE 46,
BJARNE KIM PEDERSEN - SIDE 47, J NYD - SIDE 49, ANNI BIRGIT
SØRENSEN - SIDE 50-52, DANIEL MANTEL - SIDE 54, STEFFEN WEISS -
SIDE 55-58, JONAS HOLM RASMUSSEN - SIDE 59, 60, 8220 UNTOLD
STORIES - SIDE 61, KAREN STOLTZE - SIDE 62, KELL IVAN T
THYGESEN - SIDE 63-66, FORFATTERPRÆSENTATIONER PÅ SIDE 68

.....OG DER ER EN OVERRASKELSE ELLER TO UNDERVEJS.....

Privatfoto

Forord v/ Khatera Musleh

Jeg tænker tit og ofte på, hvordan livet ville have været, hvis der ikke havde været diversitet blandt os mennesker. Hvis der ikke havde været noget, der hed hudfarve, nationalitet, kultur og religion. Jeg undrer mig over, hvordan vi ville have set på tingene, og hvordan vi ville have levet sammen.

Ville vi have været mere lykkelige?

Jeg er personlig taknemmelig for, at vi ikke er ens. Gudskelov for det! Det er vidunderligt, at der findes så mange forskellige slags mennesker, fordi det smukke ligger vel i vores forskellighed. Ligesom vores hånd, som for de flestes vedkommende er en hånd med fem fingre, hvor hver finger er forskellig fra den anden, men til sammen fungerer som en helhed.

Vores forskellighed åbner dørene op for det ukendte, som giver os lysten til at gå på opdagelse. En opdagelse, der beriger os med viden og forståelse, hvis man er åben over for det. En opdagelse der giver inspiration til livet, til at leve livet på mange forskellige måder og opleve øjeblikket. Livets opdagelser, der på forskellig vis er portrætteret gennem kunst eller udtryk gennem ord i poesi, som alle alligevel trods deres forskellighed forstår. Det er også denne forskellighed, der har gjort mig rig med viden gennem livet. Denne viden, der har givet mig lysten til at gå på opdagelse og lære mere, og dermed lære mig selv bedre at kende. Det har givet en tørst, der ikke kan slukkes. For hver dråbe af viden, som jeg får lov til at smage, bliver tørsten større. Det er denne rigdom af viden, der har gjort livet som et eventyr for mig. Det har inspireret mig til at finde på nye ting hele tiden, hvor kedsomheden ikke har fået husly. Dette har gjort mig til en meget kreativ person. Min kreativitet kommer netop af, at jeg får inspiration fra andre, fra andres forskellighed, og det har gjort mig klogere på mange punkter, mest af alt klogere på mig selv. Gennem min kreative side har jeg lært nogle andre sider af mig selv at kende, sider som jeg ikke anede eksisterede.

Men der er dog stadigvæk sider af mig selv, som jeg endnu ikke kender, men som jeg ved, at jeg en dag vil kende, når jeg får nøglen til at åbne op for porten. Derfor takker jeg diversiteten for at gøre livet rigere med farver, der ikke ville have været der, hvis vi alle havde været ens.

Khatera Musleh er 21 år gammel og læser jura på Aarhus Universitet.

DIGTE TIL BERTOLT BRECHT

(født 1898 i Augsburg, død 1956 i Øst-Berlin.)

HVEM BYGGEDE VERDEN?

På en bænk i skolen
sad en nysgerrig ung mand
Han var festglad og en smule doven
Hovedet fejlede ikke noget

I Dansk læste de et digt af Brecht:
”Hvem byggede Theben med de syv porte?
Det store Rom er fuldt af triumfbuer.
Hvem rejste dem?
Hvem triumferede cæsarerne over?
Filip af Spanien græd, da hans flåde var gået under
Græd ellers ingen?”

Ordenes klarhed ramte ham som et lyn
på en solfyldt efterårsdag
I Historie lærer vi at Christian den Fjerde byggede
Rundetårn og Børsen
Gjorde han det helt alene?

Bliver de nederste nogensinde de øverste?
Forbliver de herskernes slaver?

Uddraget stammer fra Bertolt Brecht's digt: "En læsende arbejders spørgsmål".

Det er oversat af Ivan Malinovski.

Hele digtet er trykt i tidsskriftet Dialog, nr. 5 og 6. 10 årgang. 1960.

*Helene Weigel og Bertolt Brecht.
No possible copyright issue intended.*

PIRATSKIBET

På kajen danser Sørøver-Jenny og Surabaya-Johnny
i en febevild tango
Hun venter på skibet
med de fyrretyve kanoner

Skibet bærer navnet Friheden
i lasten er der krudt og kugler
Sømændene synger om kvinder, broderskab og rom
I deres trætte øjne lyser
hadet og hævn

Jenny hvisker i sin elskedes øre:
Tror du skibet kommer?
Johnny smiler og
kysser hendes læber

Friheden lægger aldrig til kaj
Som et spøgelsesskib driver det rundt
på de syv have
uden sejl eller kompas

Hvis du lytter til konkylien
kan du høre
bølgenes brusen
De fortabte sømænds sang

*Helene Weigel, Bertolt Brecht, H. Tombrock,
Martin Andersen Nexø og Margarete Steffin.*

No possible copyright issue intended

1

Bevægende grå dag i dag
changerende nuancer som siameserens
Jeg vender tilbage til bogen
fortsætter med at læse
mens den spinder forår i sin mave
i mit skød
Jeg stryger den med hårene
hen over pelsen
hen over dagen

2

Først satte han forsigtigt stjerner
i hendes øjne
gjorde dem smukkere
senere sorte
endeløse himmeltunneller
venstre øje
mest på sjælen
banket på plads
i smerte
ikke da det skete
først bagefter
blåtslået
"Det er fordi jeg elsker dig"
Han bruger altid højre hånd
men gør det aldrig igen

Bjergene

Bjergene er ikke døde,
selvom vi hver dag graver malm
og metaller ud af deres indvolde
ånder de stadig.

Skråsikre, stormfurede
med årtusinders tålmodighed.
Som søjler mellem himmel og jord,
værter for myrerne der forsøger,
at tæmme den grænseløse krop.
Vi sprænger gennem dem,
tager patent på deres skatte;
fodrer sultne fabrikker og kværnende hjul
med deres inderste.

Men bjergene er ikke døde,
og fortvivles heller ikke.
De har set det komme for længe siden,
og de flytter sig ikke i god tro!

De åbne Døre

Det kan være hårdt arbejde
at banke på en åben dør.
Ikke desto mindre har vi formået
at gøre det længe nu.
Hamret løs med mellemrum
i forventningen om at blive modtaget
med drivende violiner,
eller i det mindste Barry White.
Problemet med en audiens er,
den kræver begge parter er tilstede,
og mens jeg bankede på din dør,
stod du måske foran min –
Søgende, længselsfuld efter at finde, nogen der
ikke ventede mere.

I dag kan vi se ind til hinanden
gennem den gråtonede opgang.
For enden af hver vores entré
sidder vi roligt,
uden døre tilbage at åbne
for én, der banker.

Filterkaffe

Lad bare kanden stå;
der er arbejde nok,
og vi har hele dagen
foran os.
Motorvejene er vågnet op,
hverdagen uden for livsfare.
Så til sagen mens stilheden
slår sprækker.
Der er altid mere at lave;
altid flere sager at ordne.
På den måde er det så nemt
at fortsætte.
Vores samtid er til salg.
Vores vågne timer filtreres
som virksom, sort væske
og grums –
Drømme og restpartikler
i maskinens anatomi.
Vi kender rutinen: Den er
der for os –
Altid som et kras, varmt,
importeret virkelighedsafkog.
Et trofast værn mod rædsel
og frihed.

LappeLøsninger

Jeg lappede min cykel i går aftes.
Dækket havde set sit snit til
at samle et skår op på vejen,
og dagen efter var slangen flad
som udtrådt tyggegummi.
Jeg kørte den gennem en spand vand
og fastgjorde den lille lap med lim og lighter,
mens jeg tænkte på, hvor mange gange man
kan gentage processen,
før der er mere lap end slange.
Hvor mange gange kan man lappet noget,
eller nogen, sammen før de helt forsvinder?
Hvor meget kan og skal vi lappe i os,
for at hjulene fortsat kører rundt?
Der er altid plads til én mere –
Så vi ikke skal stå med besværet;
erkendelsen af at hullerne blot skjules
og overdækkes til de bliver for mange.
Den ubekvemme sandhed: nogen gange
må man bare skifte slange!

MorgenMørke

Vi siger farvel. Du har travlt.
På din vej ud ad døren
ser du en ambulance stryge forbi.
De er ved at hasteindlægge solen.
Den blev fundet i bølgerne i nat, godt medtaget
efter at være meldt savnet i flere dage.
Nu kører de den på intensiv
i håb om at genoplive den.
Men der er intet, du kan gøre
ud over at tage på arbejde i morgenmørket
og vente på nyhederne.
Jeg står op. Går rundt
om små selvindlysende gøremål,
og laver mad til når du kommer hjem.
Måske i morgen kan de sige noget.
Måske der dér står lidt lys over tagryggen.

Underslæb

Min forbrydelse var ganske enkel:
Jeg tog af kassen.
Grebet med hænderne nede i den sorte boks,
blev jeg en af de skyldige.
Jeg tog, hvad der var blevet mig betroet,
og gav det videre.
Uden at tøve kom jeg til at give
Medmenneskeligheden til nogen,
der ellers intet lovformeligt krav havde på den.
Og ikke nok med det;
Jeg åbnede mit hjem og min by –
Denne lille del at et land,
og sagde: "Velkommen her."
Jeg gav min kærlighed
helt uden tilknytningskrav.
Jeg lagde hovedet på skrå og tilbød,
hvad der ikke var mit,
og heller aldrig kan ejes
af ensomme folk.

Ushuaia

Jeg ville gerne skrive dig et brev
herude fra verdens ende,
men jeg ved ikke hvordan,
det skulle frem til dig i tide.

Så nu skriver jeg dig et digt;
Det er nemmere, ladesiggørligt,
i forhold til den kronologi
vores livstid følger.

Her hvor havet har det sidste ord,
og landet bliver utilstrækkeligt,
ligger der et lille gult pensionat
ud mod strand med forblæste træer,
og en sti op til fyrtårnet, der står skævt.

Der findes et sprog ældre end stenene.
Jeg bor på pensionatet, går dagen igennem;
sætter mig ud i skumringen og lytter ved fyret.
Udover vindens hyl og bølgerne er her meget stille.
Kontinentets nål slår taktfast ud i vægtløs typografi.

Det er et oplagt sted at skrive til dig –
Lytte og nedfælde nærvær på små lapper papir,
som skal nå dig en gang, måske,
når alt dette er omme.

Foxconn

I Shenzhen står en fabrik,
som kører uden stop.
Den fortærer strøm og liv;
spytter telefoner, tablets
computere og selvmord
ud til verdens afkroge.

I den slørrede slipstrøm
mellem migrerende kroppe
står skriften: ”Efficiancy:
every minute, every second.”

Hvis denne maskine, hvor jeg
skriver dette ned, er samlet
af disse dirrende drengehænder,
er skriften her en del af deres blod.
Jeg vil aldrig kende deres ejer -
Vi har knap strejfet hinanden
gennem tingene.

Hver dag tæller

HVAD DU IKKE INDSÅ

Du så min vrede
som lyste skarpt ud af mig
vrede værre end den glødende vulkan
men hvad du ikke så
var mine tårer for dig
bag vredens maske
Du hørte mine skældsord
som jeg uden kontrol borede ind i dig
ord værre end lyden af tordenskrald
men hvad du ikke hørte
var mine bedende ord for dig
mit indre skrig efter dig og dit nærvær

Du følte, at jeg lukkede dig ude
gav dig ingen chance til forklaring blot
gav dig den kolde skulder
men hvad du ikke mærkede
var mit hjerte, der kun bankede for dig
der gav mig varmen og mening med livet

VED MØRKETS FREMBRUD

Ved mørkets frembrud hører jeg dig
du hvisker mit navn
så hårene på nakken rejser sig
hvad og hvem er du?
dæmon eller engel?
mærker nogle gange din hånd
rundt om mit håndled
der trækker mig bort
tættere på mørket
så mine øjne intet ser
men samtidig ser alt
mørket som er min frygt
men også der hvor jeg finder trøst
hvor øjnene får frihed til at lade havet løbe ud
mens hjertet banker af frygt
ved mørkets frembrud mister jeg mig selv
men mest af alt finder jeg mig selv

ER DU DER ET STED ?

Kigger du også op mod himlen
og undrer dig over
om jeg eksisterer
som jeg undrer mig over dig

Tænker du også tit på
hvad nu hvis
vi stødte ind i hinanden
rundt om hjørnet tilfældigt, men alligevel planlagt

Plager tanker om mig dig
som de om dig plager mig
en underlig og rastløs plage
som varmer hjertet

Kigger du også på stjernerne?
i håbet om at finde mig
mit ansigt
som jeg prøver at finde dit

DANS TIL LIVETS MELODIER

Dans til livets melodier
Lad stilheden dig omfavne
Og lyt for en stund
Lyt til livets melodier
Så mange toner
I alverdens farver
Glade og sorgbetyngt
Overgiv dig selv og bliv forført
Dans til hver tone
Dans din glæde ud
Dans din sorg ud
Dans, så det gør ondt i fødderne
Dans som aldrig før
Dans, indtil du danser i takt
I takt med dit hjerteslag
For livets melodier er skjult
Et sted i mellem rytmen fra dit hjerte
Lyt til livets melodier

FRI

Lykkeligt ser jeg ned
På den smukke dekorerede sten
Hvor sjælens fængsel er skjult
Smukke blomster i forskellige farver
Vinker farvel med et smil
En oplyst åben port
En port, som man frygtede

Fri er jeg langt om længe
Ingen bekymring for ondskab
Ingen bekymring for løgneren
Ingen bekymring for demonerne i menneskeskikkelser
Op over skyerne mod lyset
Lykkeligt ser jeg ned en sidste gang
Ikke længere en fange
Verden, et sted så smukt
Men set med de forkerte øjne
Fri, fri, fri

MIT NAIVE HÅB

Opgiver nogle gange håbet
om at kærligheden en dag nok skal overvinde
at vi en dag vil acceptere hinanden for dem vi er
at vi en dag vil stå side om side som blot mennesker
med et fælles ønske
ønske om fred, kærlighed og respekt
men hvad mine øjne vidner og hjerte føler, er had
det dybeste had som taget fra helvedet
skabt af rige magtliderlige politikere i deres fine jakkesæt
had til en som mig
en godtroende muslim
som siden barndommen har båret ønske om en bedre verden
og endda troet på det
som flere gange har måtte samle det knuste hjerte igen
med troen på at der bag hadet findes kærlighed
en naiv muslim med troen på en bedre verden

MENS STJERNEN DEN LYSER OG BLINKER

Regn, blæst og slud
vi ej holder ud.
Sne, sjap og smat
gør vejen glat.

Mens stjernen den lyser og blinker.

Ulykker sker,
jeg syns fler' og fler'.
Livet er hårdt,
om nåde vi be'r.

Mens stjernen den lyser og blinker.

Sladder og brok
jeg har snart fået nok.
Kan ingen men'sker
mon smile?

Mens stjernen den lyser og blinker.

Trætheden sænker sig
tungt over mig.
Jeg håber snart
på en anden vej

Mens stjernen den lyser og blinker.

Du kommer til mig,
og løfter mit blik,
på stjernen
får jeg et lille kik.

Mens stjernen den lyser og blinker.

Min krop bliver varm,
når jeg er i din arm,
og min sjæl synger
tonen fra himlen.

Mens stjernen den lyser og blinker.

Dit kærlighedsblik
smelter is og sne væk,
og læger så dejligt
min smerte.

Mens stjernen den lyser og blinker.

Du bliver en sang
i mit livs tunge gang,
du giver min sjæl
flyvevinger.

Mens stjernen den lyser og blinker.

Den flyver så glad
i vildeste sky
op over bjerge,
land og by.

Mens stjernen den lyser og blinker.

LYS OG MØRKE

Mine dage er præget af lyset og mørket
et smil lyser op, sætter blomst i mit sind.
En anden min blomst træder grundigt ihjel
og tristheden breder sig helt af sig selv.

Hænder kan være så underlig kolde,
hænder kan tage for voldsom fat.
Hænder kan dog også varsomt fornemme
kært tegne sjælen og berøre så blidt.

Tålmod lader ofte tankerne yngle,
skabelse følger ret ofte deraf
Rastløshed derimod giver tingene skygge
sjusk, stress og svigt står i kø af sig selv.

Træning af kroppen giver musklerne styrke
men uden en ånd bliver mennesker tomme,
ånden skal blæse, hvis sjælen skal med.
Så bliver kroppen først rigtigt et men'ske

Skønhed kan købes lidt dyrt nu om dage
alt kan du få, har du blot penge nok.
Men formen betyder jo ikke så meget,
hvis sjælen, den ikke tager bo i en krop.

Verden kan synes så kold og så fremmed,
et rum, der slet ikke kan rumme vort liv.
Men brydes vor verdens besværlige fængsel,
kærlighedsporten åbner livslysets rum.

Mit liv synes ofte så tungt, surt at bære,
opgivelse truer min sjæl og min krop.
Når sollyset så bryder ind i min stue, blafrer
mine hjertehåbs fugle i flok.

Girl Power i opblomstringstiden

Tornerose sad i sit slot og kikkede ud over skakbrættet på H 3, hun børstede sig med en guldkam, selvom hun aldrig havde haft en guldske i munden. Tapper som en musvåge og som kaldet til slaget var hun hjemvendt fra en nøgenbadning ved havet. Hun flettede sit hår og satte sig ned ved sin skrivepult. Hvis kvinder skal finde kærligheden, må de først lære at elske dem som de prinsesser, de er. Der er nok, der fortæller hinanden, hvordan de skal se ud og hvad de skal dufte af. Men det Hiphåb-generationens unge mænd drømmer om er intellektuelle kvinder der kan vende en pandekage i luften med tankernes styrke.

Tornerose drømte sig til en verden, hvor der var ligestilling ikke bare i hjemmene men også på det universitet, hun lige havde søgt ind på. Hun havde så mange spørgsmål i hjernen, at hun ville vide alt om den verden, hun befandt sig i, ikke blot hvordan den var indrettet? Eller hvilken måde den fungerede på? Men hvorfor den var indrettet som den nu engang var, hun ville ind til tanken bag ideen, hvorfor tankene var blevet skabt som de var? Hvordan tanken skabte den kultur, vi befinder os i? Alting starter i tanken, den virkelighed vi befinder os i er skabt af tidligere filosoffer og videnskabsmænds ideer. Hvert et digt, der er skrevet, eller forsøgt formuleret, er en tillidserklæring til den kunstner der har skabt poesiens egen indre drømmeverden. Alting udspringer af kærligheden til kvinden. Uden kærlighed er vi ingenting, du er intet til den dag nogen elsker dig! Bag enhver kunstners skaberværk står der en kvinde, der berusende inspirerer ham til at skabe den hyldet til kvinden, enhver bog er.

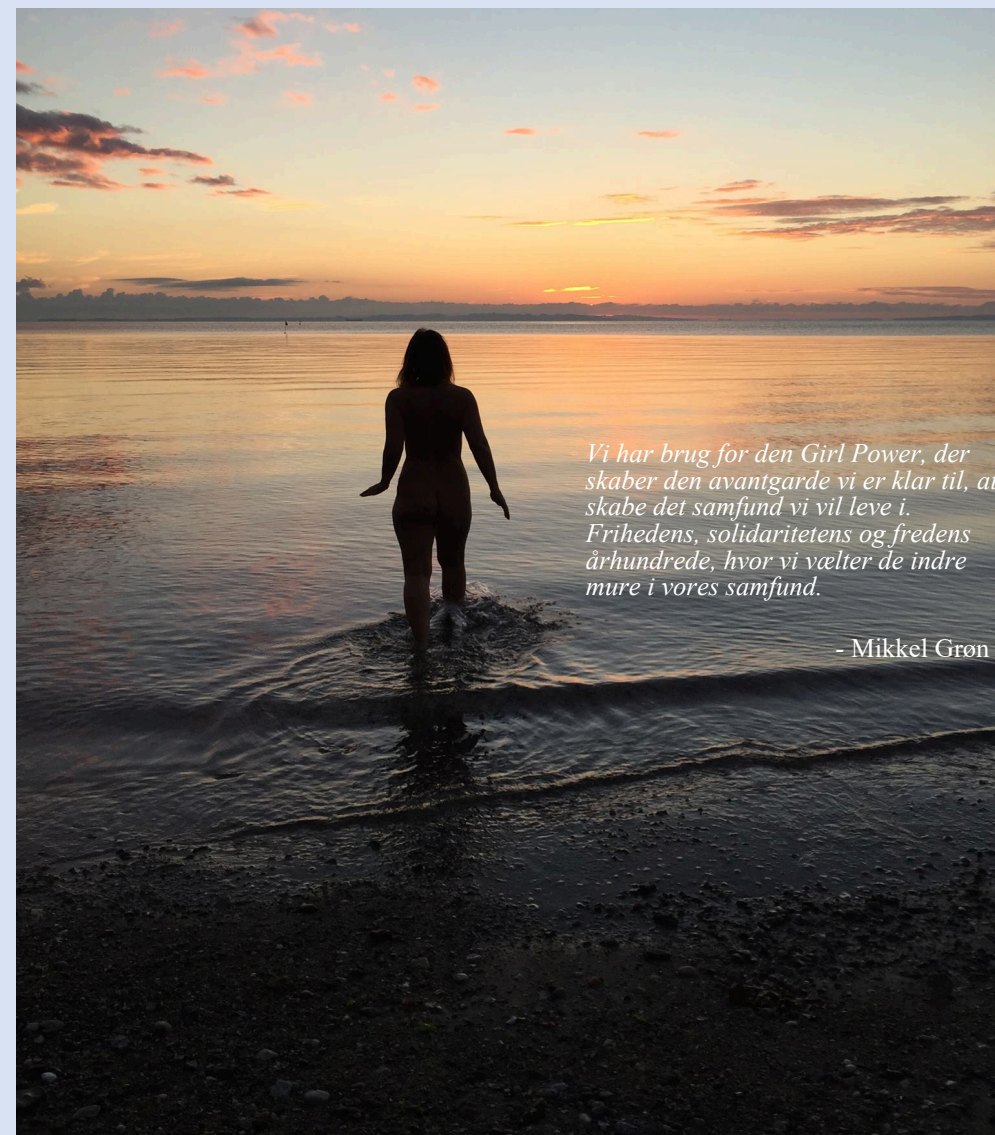
Ved selv at skabe den store kunst, der samler trådene i én kærlighedserklæring og spreder benene for de, der skaber den nektar, elskoven har som mål, når vi sover ved siden af hinanden arm i barm og elsker hinanden for det vi er.

De kunstnere, der vil se verden og gennemskue de løgne, der propaganderes som falsk propaganda. Kvinden er den superhelt, der står bag enhver mand.

En skjald stod neden for hendes vindue og sang *kvinde kom ud af dit elfenbens torn, lad mig knæle for din bestjernede fod og lad mig give dig et lotus-læbekys, et kys der kan sende enhver ind i drømmeland*. Kvinder er elskere, der deler den kærlighed, der bliver til en samtale, senere kommer de orgier, vi elsker hinanden og kysser om kap, med hinanden omkring hinandens elskov, vi deler, så vi kan kysse hinanden, nå vi gruppeelsker platonisk eller deler den viden, når vi sidder tæt og lytter på hinandens poesi. Hvis vi kan dele ideer, kan vi også dele elskov.

Når vores verden bliver forladt af mig, skal der stå på min gravsten: *Jeg elsker derfor ved jeg, jeg stadig drømmer*. Og så skal der plantes hamp på min grav, så lover jeg at mine digte vil spire som en eviggyldig poesi i kommende generationers hjerner som en lykkerus. Men indtil da skal livet beskrives, og festerne skal være vores fæstninger i en kærligheds rus. Vi har brug for de kvinder, der elsker os, og de må tale os til deres elskov, og fælles elsker vi hinanden. Kvindelige poeter er muser, der danner den kultur der skaber grobund for den erindring, vi husker om

den kærlighed, den spejling af den nye kultur, vi skaber nu.
Her og nu, det er nu vi har chancen for at skabe den kærlighed, vi deler
i venskaber, det sværmeri vi respekterer hinanden for, den mulighed
at skabe for hinanden, så vi kan gro de blomster, der spirer ud i dette
forårsblomster, det er nu hippiedrømmen bliver genskabt af hiphåb-
generations-forkæmpere.
Vi har brug for den Girl Power, der skaber den avantgarde vi er klar
til, at skabe det samfund vi vil leve i. Frihedens, solidaritetens og
fredens århundrede, hvor vi vælter de indre mure i vores samfund.
Den verden vores generationer skaber, med kulturen som katalysator.
En kvindelig opblomstring, en eftertankens, filosofien og poesien
århundrede.
Den ny periode er opblomstringen.

*Vi har brug for den Girl Power, der
skaber den avantgarde vi er klar til, at
skabe det samfund vi vil leve i.
Frihedens, solidaritetens og fredens
århundrede, hvor vi vælter de indre
mure i vores samfund.*

- Mikkel Grøn

Af Connie Anette Nordholt

Den første november 2016 var jeg til reception på Jens Blendstrups nye roman, ”Slagterkoner og bagerenker” i Kristian F. Møllers boghandel på Store Torv i Århus.

Jens Blendstrup, som jeg bl.a. kender fra ”Gud taler ud”, og fra et personligt møde på Randers HF og VUC, hvor jeg havde fået ham til at holde et oplæg om, hvordan han bruger musik i sin kunst. Til det møde tog Blendstrup gas på mig, idet han havde lavet en fiktiv samtale med mig, mens han sad i toget til Randers. Salen rullede af grin.

Men tilbage til ”Slagterkoner og bagerenker”, som jeg købte den dag i november. Romanen handler om den 52 årige elmontør Jørgen Usse Graversen, der pludseligt mister sit arbejde. Han har arbejdet i 22 år hos Due-El, men det er nu forbi. Denne sociale begivenhed udløser en dominoeffekt af hændelser i Jørgens liv. I begyndelsen er det forholdsvis harmløse ting, der sker, såsom at Jørgen kommer til at investere i et løbebånd, men gradvist bliver ændringerne mere og mere omfattende, i takt med at Jørgen bliver mere og mere alkoholiseret. Alt går stort set galt, og til sidst mister han alt, bil, hus og kone. Men, inden han når dertil, har han blandt andet haft en kamphund, der bider naboens lille hund ihjel, har klædt sig ud som polak for at få sit gamle job tilbage og overnattet i en udstilling for til sidst at blive genforenet med sin far på en måde, som ikke skal afsløres her.

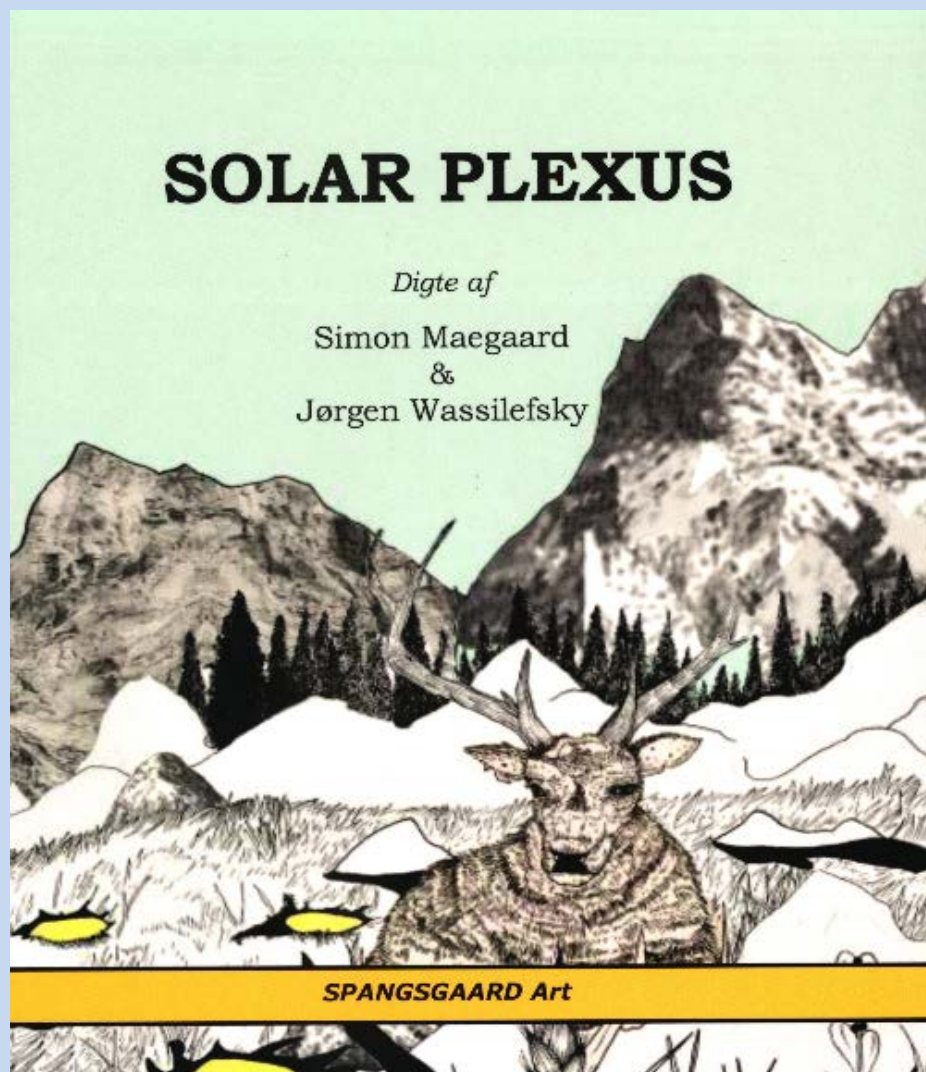
Skrivestilen er typisk Blendstrup, den er på den ene side ret realistisk og så alligevel absurd. Det er det, der giver romanen sin humor. På den ene side er Jørgens udvikling, eller afvikling om man vil, jo ret

sørgelig, men Blendstrup har en evne til at beskrive det tragiske på en måde, så det virkelig bliver morsomt. Alligevel er det sådan, at da jeg lagde romanen fra mig, havde jeg udviklet et lille blødt punkt for Jørgen.

”Slagterkoner og bagerenker” er med andre ord en roman, man godt kan læse, hvis man gerne vil underholdes og samtidig gerne vil have noget at tænke over.

Til receptionen sagde Jens Blendstrup til mig, da han signerede mit eksemplar, at han mente, at jeg nok ikke var med i denne roman, hvis på nogen måde, måske som Anita

Og nej, Jens Blendstrup, jeg er ikke med i den roman, heller ikke som Anita.

SOLAR PLEXUS

Digte af Simon Mægaard & Jørgen Wassilefsky

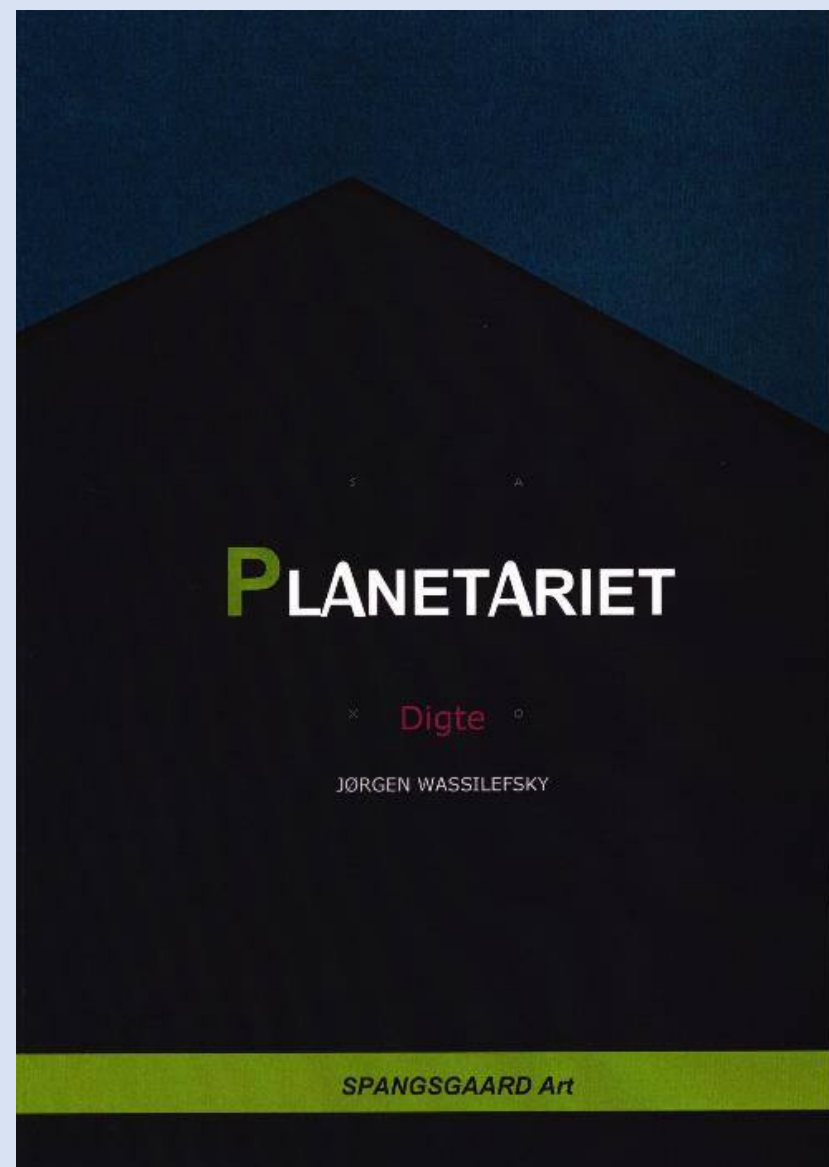
Ord og linjer slynger sig fra sted til sted gennem denne "Danas have". Alt er ikke lige nemt. Men adskilligt binder sig fast som nerver, ømme af betændelser. Eller som farver af favntag. Samlingen er både afventende grå, og larmende grøn. Med storme og med vandpytter. Det kedsommelige er der ikke rigtig blevet plads til. Prøv og hør: "De visne blades / seng, fulde / af lyd / lytter til // træernes / nøgne / kalden". Det er flot!

Erik Helger
Forlagskunsulent

PLANETARIET

Jørgen Wassilefsky er ikke nogen nem digter. Heller ikke i sin sjette digtsamling: PLANETARIET. Her finder man digte, som det er svært at komme ind i. Og digte der indeholder en spænding, som det er vanskeligt at forlade." Det bedste finder man nok i de overraskende, pludselige nedslag. "Kaster ordbolde mod/Dagens begyndelse". "En tones evne Til stjernebilleder". I et mindedigt til Edith Södergran skrives der rent og smukt: "En rydning i hvidt/I en for længst nedlagt/Kurve af lyd." Samlingen er på 80 sider. Og der er ikke rigtig nogen tegn på, at denne flittige forfatters pen skulle være tømt for idéer til kommende digte. De skal være velkomne.

Erik Helger, forlagskonsulent

Tomas Dalgaards digte handler om noget, de fleste vil kunne genkende. Han skriver om sit eget liv og den verden, det liv skaber, og om den verden, der ind imellem skaber et liv til ham, som han ikke vil have. Det er et frugtbart spændingsfelt, hvor også andre digtere har befundet sig. Nogle af dem beslægtede mere end andre: Dan Turell er tæt på, Lean Nielsen måske tættere, Bertolt Brecht noget fjernere. Bare for at nævne et par stykker. Hans digte er rørende, ind imellem bevægende, de er kloge og ind imellem dumme, som vi allesammen er det, hvis vi er levende, og det er forfatteren til RETTIDIG ØMHED - i højeste grad. Det gør verden levende i hans digte, både når den skaber ham, og når han skaber den.

Peter Laugesen

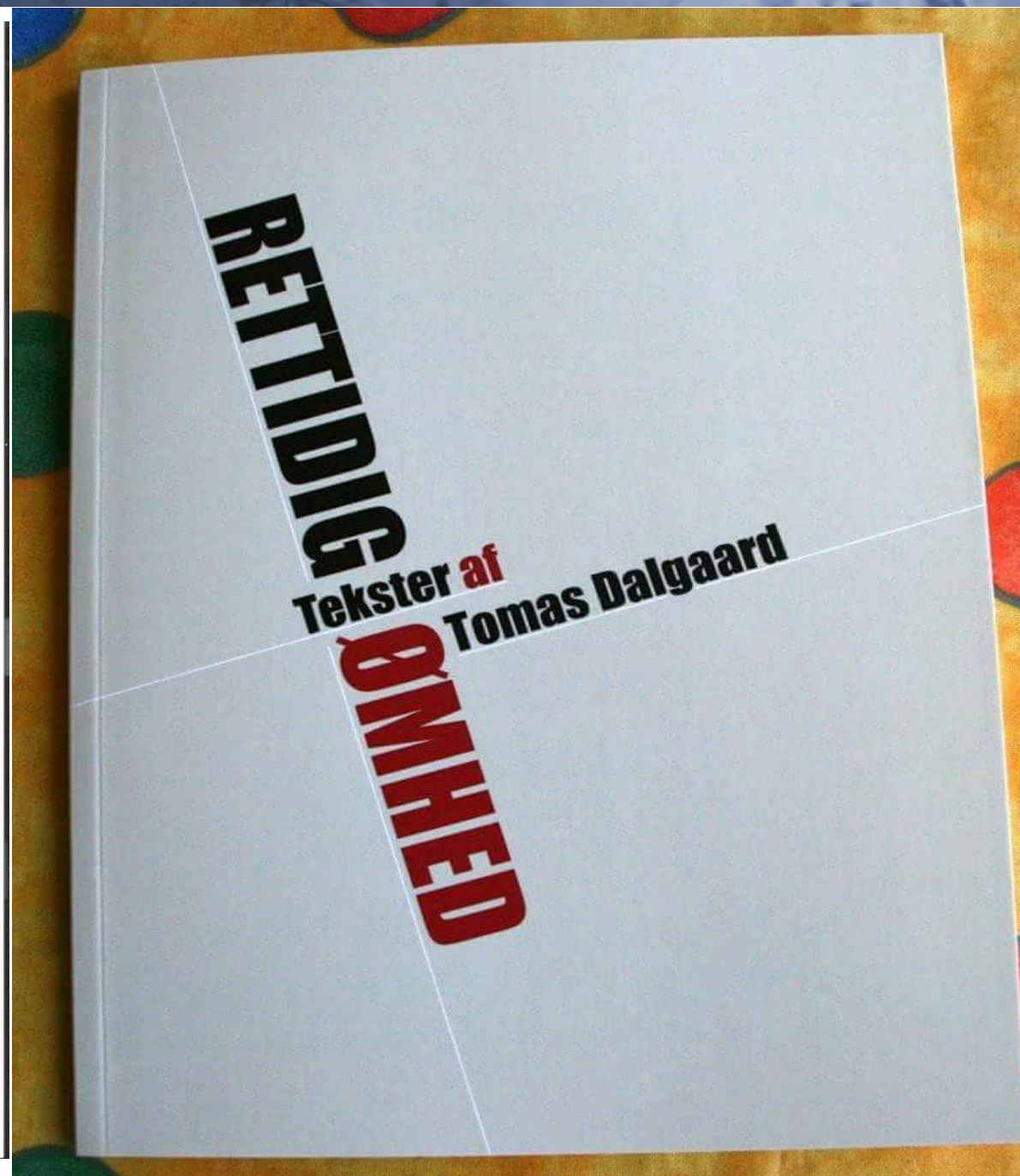
Kære Tomas,

Tak for digtene, som jeg har læst med fornøjelse. Ovenstående kan du bruge, som du vil. Vi ses.

kærlig hilsen

Peter

*Tomas Dalgaard kan kontaktes på
email tomasdalgaard05585@gmail.com*

Af Sean Ryan Bjerremand

Kultur i Århus efter 2017? Ja, selvfølgelig vil der være kultur - og masser af kultur i denne fantastiske by efter 2017. Når jeg alligevel vil rejse spørgsmålet om, hvordan den vil blive, hænger det sammen med en fornemmelse, jeg fik ved en forestilling på Eutopia i vinters. Hvordan ville det påvirke kulturlivet i Gellerup, at midlerne til eksempelvis Eutopia ikke længere er der? Gellerup er jo ikke hele Århus, så perspektivet må breddes ud til hele byen.

451,6 millioner kroner er postet i budgettet fra EU, en række midtjyske kommuner, den danske stat samt fundraising og private virksomheder. 10000 personer er involveret i projektet. Det har resulteret i en række kulturelle begivenheder, som vil løbe året ud. Eksempelvis den aktuelle Århundredets Festival. I Gellerup har man fået et hostel, og det er håbet, at det kan blive selvkørende ud over sommerperioden.

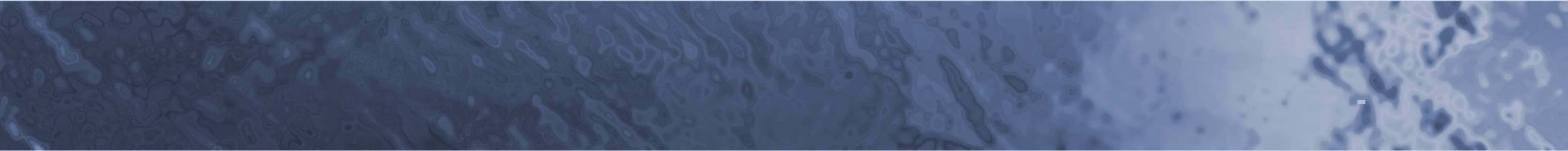
Men hvordan med fremtiden? 451,6 millioner kroner rejses jo ikke uden videre, og det er før set, at en europæisk kulturhovedstad ikke oplever en længerevarende synergieffekt af en sådan investering.

Basalt set må jeg sige, at Århus har det, der skal til for netop at få en

sådan effekt. Der er fyldt med kreative mennesker med vidt forskellige baggrunde og kompetencer i Århus, der er masser af driftighed i Århus og en i forvejen forgrenet platform. Lad mig bare nævne Godsbanen, universitetet og en lang række mennesker med initiativ og ambition. Og måske en ting til: Århus var den kommune i landet, som blev mindst ramt af finanskrisen. Det opstår ikke ud af ingenting!

Et eksempel er Løves Bog- og Vincafé i Øgadekvarteret, som er oprettet af en litterær iværksætter og forlægger. Flere gange ugentligt afholder litterære foreninger og klubber arrangementer - caféen tjener pengene, mens arrangørerne får lov til at afholde deres arrangementer et sted. Som andre eksempler kan nævnes det frivillige lokalarkiv i Brabrand-Årslev, som nu samarbejder med en frivilliggruppe under Den Gamle By om dokumentation af livet i Gellerup og Toveshøj. Og det er vel at mærke det allerede eksisterende, der her tales om. Men helt grundlæggende: Hvor der er ambitioner og initiativer, er der betingelser for vækst.

Derfor må jeg sige, at Århus har rigtig gode forudsætninger for at opleve en vedvarende effekt af Aarhus 2017.

57° Nord – snart 10 år på bagen.

Af Jan Nygaard, Karen Stoltze, Lene Høg og Sean Ryan Bjerremand

Den 30. august 2007 stiftedes 57° Nord i Aalborg.

En gruppe havde jævnligt holdt møde i et lille år før stiftelsen. Vore aktiviteter skulle være:

- * Skriveværksted med skiftende temaer
- * Arrangerer oplæsninger i landsdelen
- * Netværksmøder
- * Tidsskrift(er)
- * Øve kritik af hinandens digter
- * Øve performance

Efter stiftelsen fandt vi på at lave et elektronisk tidsskrift i stedet for et trykt. Det ville være langt billigere - og vi ville være fri for at søge penge til et trykt tidsskrift.

Efterhånden gik det op for redaktionen, at Reflex faktisk havde en unik position inden for dansk lyrik/kunst. Som velnok det mest fleksible lyriktidsskrift er i DK, kan bringe billeddigte, rimelige lange stykker digt, lyd og videoklip og selvsagt hyperlink til World Wide Web.

Det er almindeligt at lægge pdf af den trykte udgave af et papirtidsskrift - eller at det elektroniske tidsskrift har samme stil som de papirbaserede - fx samme skrifttyper uanset værk og forfatter .

Reflex har været en art evolution “væk fra bogen”. At “væk fra bog” er i citationstegn skyldes at Reflex faktisk ser knaldgodt ud på osse på tryk. Og det har været skiftende redaktioners hensigt at bevare denne linie. I 2016 blev det på generalforsamlingen i 57° Nord besluttet at arbejde hen mod lanceringen af en papirudgave som supplement til den elektroniske.

Karen Stoltze fortæller

Det hele startede, fordi jeg var aktiv på digte.dk. Vi var en hel del amatør-poeter dér, som læste, grinede, skældte ud og skrev masser af digte. Jeg var blevet skilt, og havde brug for nogle sociale aktiviteter med ligesindede. Derfor ledte jeg efter nordjyder på sitet. Og det lykkedes faktisk at finde nogle stykker. Jan Nygaard og jeg begyndte at skrive med hinanden om vores tanker om en poetklub i Aalborg. Vi vidste fra Underskoven, at dette gav mulighed for at skrive og støtte hinanden, læse op for hinanden og så videre.

Vi fik samlet en mindre gruppe: Bestående af: Jan Nygaard, undertegnede, Camilla Ottesen, Henning Sørensen, Morten Carlsen, og mange flere. Senere kom Mogens Bynkou Nielsen, Poul Høllund, Gitte Paracha Thorhauge, Leif Sørensen, Monica Bak Larsen og Kell Ivan T Thygesen til.

Vi holdt til på Huset i Hasserisgade. Det var gratis, og vi havde tilmed mulighed for at købe lidt at spise og drikke i den udmærkede kantine.

Så læste vi vores digte for hinanden, gav gode råd om bedre formuleringer, klarere sprog, og ikke mindst roste vi også

hinanden en masse. For man var jo ret usikker på sig selv. Digtningen var ung og skrøbelig. Og det er den vel stadigvæk.

Nogle gange lavede én af os oplæg. Om metrik, om sprog og grammatik, om islandsk, og meget mere. Vi var seriøse, vi ville gerne blive bedre til fremførelse og indhold. Og det knoklede vi med.

Ulla Henningsen kom i øvrigt et par gange og gav os gode råd om fremførelsen af et digt. At komme ud over rampen, som det hedder.

Vi begyndte at læse op på Café Nova, som lå i nærheden af Vor Frue Kirke. De fleste gange var det kun os selv og nogle få fremmede, der lyttede til digtoplæsningen. Men det var godt nok lærerigt!

I 2010 fik vi besøg af Underskoven. Jan Peter, Steffen Weiss, Jasmin, m.fl. Også Brian Ørnbo fra Aarhus kom.

9000 ORD opstår

9000 ORD opstod i 2009 – i et samarbejde mellem Lene Høg (begejstret lyriklæser og kulturentreprenør), gode folk fra 57° Nord, Aalborg-forlaget Anblik og Aalborg Bibliotekerne. Idéen var at skabe en platform for lyrik – at få digte, denne lidt underkendte genre i den brede offentlighed, ud i byens rum. I busser, på caféer, spillesteder og gadehjørner. Gerne steder, som lyrikken ikke før havde fundet vej til.

Ambitioner var store: At skabe en festival, hvor kendte og mindre kendte poeter læste op fra deres værker.

I 2010 blev ambitionerne indfriet med lyrikfestivalen 9000 ORD, der præsenterede Henrik Nordbrandt, Lone Hørslev, Jørgen Leth, Peter Dyreborg, Kasper Anthoni, Poul Høllund Jensen, Mogens Bynkou Nielsen m.fl. Koncepter som Lyrik i Lommen og NT-oplæsninger opstod, og flere end 10 forskellige kulturudbydere lagde scener til over 20 arrangementer i de tre dage i april.

Det var sjovt. Men også en stor mundfuld for en forening drevet af frivillige ildsjæle. Vi skalerede derfor ambitionerne en smule. Afholdt endnu en festival med bredt program i 2012 og blev derefter en del af Ordkraft – Aalborgs store og, siden 2012, årligt tilbagevendende litteraturevent. Her byder 9000 ORD hvert år ind med lyrik-arrangementer. Gerne nogen, der krydser genrer og har en lidt skæv vinkel på litteraturen. Men udover vores faste engagement i Ordkraft, sætter 9000 ORD også lyrik-initiativer i værk i løbet af året. Lyriske gallerivandringer, sommeroplæsninger i bare tæer med sand på gulvet, musik & lyrik er nogle af de arrangementer, vi har iværksat. Ofte med en blanding af kendte, udefrakommende navne og lokale digtere. .

57° Nord begrænses til Reflex

I slutningen af 2011 var dampen – angiveligt på grund af 9000 Ord's indtræden på scenen – gået af ballonen hvad angår medlemsaktiviteter, og den primære aktivitet var nu Reflex. Kell Ivan T Thygesen, 57° Nords formand i perioden 2010-11, skitserede kort før generalforsamlingen i november 2011 tre mulige scenarier:

1. 57° Nord kunne fortsætte med både aftenmøder og kvartalsmøder med mikrofon og scene og lukkede trubadurtræf.

2. 57° Nord kunne fortsætte udelukkende som udgiver af Reflex og Afvigelse.

3. Nedlæggelse af 57° Nord.

Til alt held var der ikke stemning for at nedlægge 57° Nord. Men ved årsskiftet fik 57° Nord nye vedtægter. De nye vedtægter giver et snævre formål for foreningen: At styrke lyrikken generelt - primært gennem elektroniske medier bl.a. ved at publicere tidsskrifter med og om poesi, en lyrikkalender m.v. - sekundært gennem aktiviteter i den ikke-virtuelle verden.

Formålet i de gamle vedtægter lød:

1. At styrke lyrikken i Nordjylland,
2. At være paraply eller platform for allehånde aktiviteter mht. poesi.

57° Nord var ikke længere bundet af det lokale. 57° Nords virke gennem tidsskrifterne er landsdækkende.

Jan Nygaard, idémanden bag Reflex, blev formand igen efter et års pause. Hans primære funktion blev at være redaktør for tidsskriftet Reflex. En opgave, som han varetog indtil 2015.

Fra lokal forening til landsdækkende

112 forfattere havde ved udgangen af 2016 skrevet i Reflex. I første udgave af Reflex skrev 10 digtere, heraf otte Aalborg-digtere. I 36. udgave af Reflex bidrog 21 digtere, heraf var de seks fra Aalborg eller omegn.

I forbindelse med sin fratræden som formand i 2011 havde Kell Ivan T Thygesen forklaret, at forenklingen netop skyldtes, at der ikke var økonomi til at have en landsledelse. Driften af 57° Nord blev nu og frem til og med 2016 finansieret af pengene på kistebunden og de frivillige bidrag, der fra tid til anden blev sendt.

Jan Nygaard stod i spidsen for Reflex indtil sommeren 2015, da han grundet sygdom trådte tilbage. Han er stadig aktiv i 57° Nord som bestyrelsesmedlem og økonomi- og webansvarlig.

57° Nord afholdt i november 2016 sit første arrangement i november 2016. 12 forfattere læste op ved et vellykket arrangement i Århus. Ugen efter blev det på generalforsamlingen i foreningen besluttet, at 57° Nord skal have flere medlemsarrangementer, og at redaktionen skal tilstræbe at lave en papirudgave af Reflex som supplement til den elektroniske.

Foreløbig er 57° Nord i samarbejde med caféen Hjerter Dame i Aalborg begyndt at lave caféoplæsninger forud for hver udgivelse af Reflex. 12. marts 2017 var en hyggelig dag med digtere fra Aalborg og Århus.

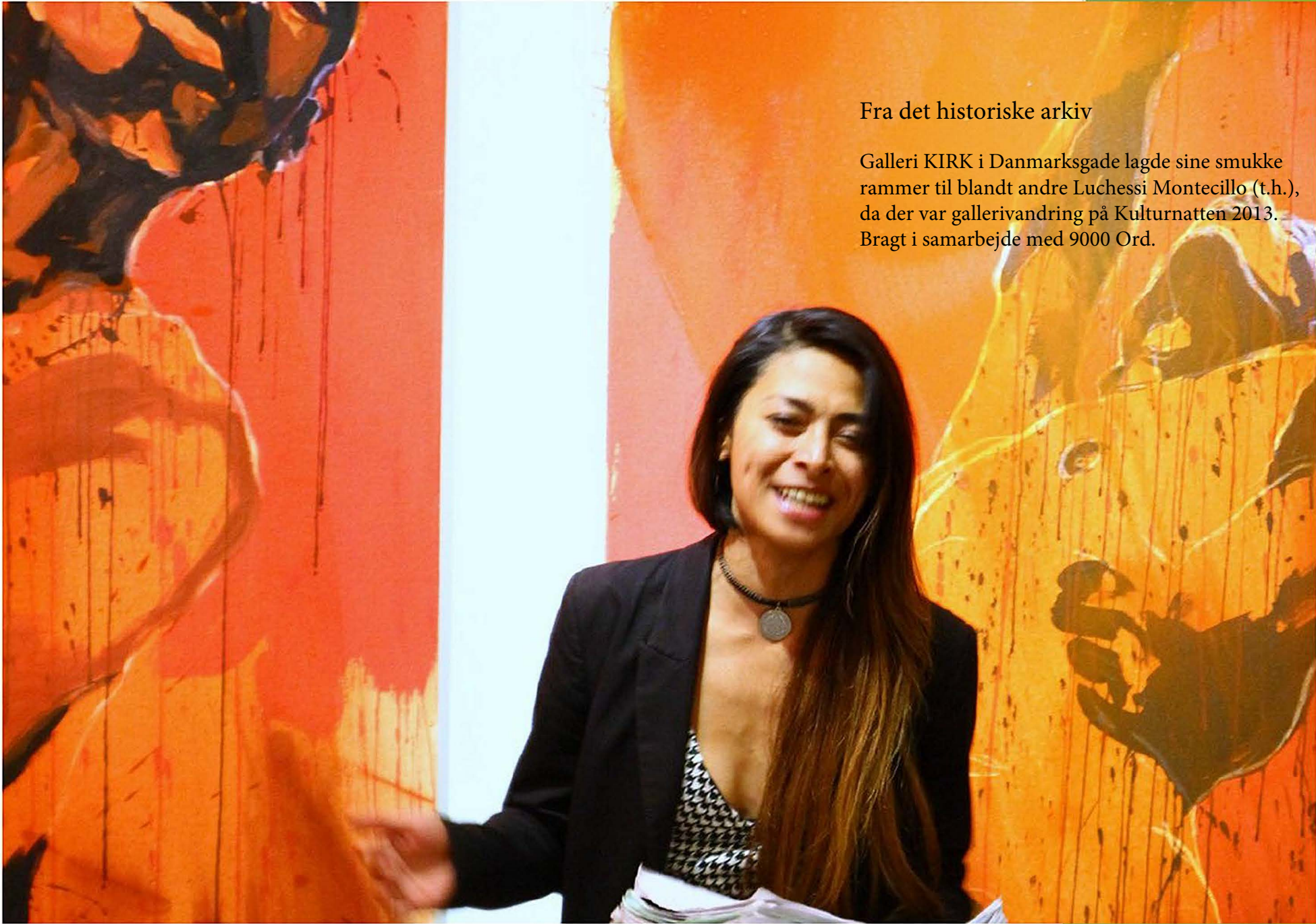
Om forfatterne:

Jan Nygaard er medstifter af 57° Nord og initiativtager til og ansvarshavende redaktør for Reflex 2008-2016. Formand for 57° Nord 2007-10 og 2012-16.

Karen Stoltze er medstifter af 57° Nord. Har arrangeret caféoplæsninger på Café Nova.

Lene Høg er stifter af og koordinator for 9000 Ord

Sean Ryan Bjerremand er ansvarshavende redaktør for Reflex siden 2015 og formand for 57° Nord siden 2016.

Fra det historiske arkiv

Galleri KIRK i Danmarksgade lagde sine smukke rammer til blandt andre Luchessi Montecillo (t.h.), da der var gallerivandring på Kulturnatten 2013. Bragt i samarbejde med 9000 Ord.

CHET BAKER

Spotify spiller platte popsange
om puppylove
men ikke for mig
For mig er der kun parring af sokker
og reruns på Zulu
i baggrunden
i stuen i lejligheden
på Trøjborg
for mig er der kun Kongen af Queens
for mig er der kun kampagnetilbud
fra Fullrate
på broen over Åen
og en stillezone i toget på
broen over Bæltet
klokken fire om morgnen
så jeg må da være ensom
for mig er der kun rundt om bordet
på Shen Mao
der er flere grå skyer
end i samtlige af de dér
russiske bøger
jeg bilder folk ind
jeg har læst
Spotify spiller platte popsange
om puppylove
men ikke for mig

For mig er der kun Chet Baker
og for prisen af to
er der tre pakker køkkenrulle
for mig er der kun
fintuning af radiatortermostater
kun rodfrugtmix
for mig er der kun taxaer fra Studsgade Spotify spiller platte
popsange
om puppylove
mens jeg synger en sang fra de varme lande i kulden ude i
ryvergården
for en midtby cool
basic bitch
i sort læderjakke i oktober
der snakker om hvor dårligt hun passede ind i Grenå eller
ikke lige Grenå
men en lille by lidt uden for Grenå
og om hvordan hun også er ved
at vokse ud af Aarhus
og allerede er med i nogle grupper på Face med lejligheder i
København
eller New York
eller måske ikke lige New York

men New York på Pinterest og påskeferie at
hun ikke kunne leve uden musik
og derfor skal have tatoveret en LP
på underarmen
selvom hun mest bruger Spotify
jeg forelsker mig for let
men hun er ikke noget for mig
For mig er der kun rullekebab og rutebilstation
for mig er der kun hashhandel foran biblioteket
ved Mølleparken
30 kroner for pladsreservation
frem og tilbage
Spotify spiller platte popsange
om puppylove
men ikke for mig
for mig er der kun IKEA
og min in-di-vi-du-a-li-tet
i nemttransportable kasser
der er kun DR Pepper
kun pantbonner kun
rudekuverter kun
Chet Baker der
minder mig om

at det hele ikke er mere flygtigt
end at cd'en spiller på repeat
og i morgen er det igen lørdag
og i morgen er det Englen igen
og i rygergården endnu en
i læderjakke i oktober
men hun vil heller ikke være noget for mig igen
Der er dufte
og lyde
og smage
men det er ikke noget
for denne søn af en revisor
mit hoved er fuld af fjollede kærlighedssange som
min Spotify
men de er ikke noget for mig

YESTERDAYS

Yesterdays ser oftest bedst ud i retrospektiv
ligesom der er mange der først virkelig brænder igennem i
bakspejlet
og nu skete det igen
havde ellers lovet mig selv at lade være
men okay
så lad os få den sang på hjernen
men så er det også sket
slet fra playlist
og så ud og skab flere nye
yesterdays

SÆSONEN ER SLUT

Årstiderne var imod os
det blev efterår igen
selv for sommerkærester
og det kunne ingen radiatorer
eller rigtig påklædning ændre på
og kloden drejer
og vi vender tilbage til hver sit
ikke flere netflixforslag kan trække tiden ud
Apple TV bliver boende hos mig
og som de siger når vores show bliver aflyst
Vi vil altid have Twin Peaks

SMILE

Your smile
Like an explosion of light
The dew of your lawn
Evaporated
Into a pretty baby cloud
You invited me in
For organic chocolate
And a drive
Back to the world

SLOWLY RISING

There he comes
Slowly rising
Strongly coloured
To the eyes

All he wishes
Is happiness
Warmth and tender
Lovers kiss

All he wishes
Is to create
Power to keep
Peace and faith

He performs
The rhythms that
Mae the colours
Of love and
He creates
The silent beams
Making up
The sweetest dreams

I DREAM

I do not know
How many times
Last night
I said “Love you”

But still I think
And that’s for sure
A dozen times
Can’t do

Sure, every time
I touch your skin
I dream
“Surely she’s mine”

Still surely as
I sit right here
Don’t know
If she might align

I do not know
How many times
Last night
I said “Love you”

My love to you
Can’t be expressed
With a few
Ordinary words

I surely reject
If someone should think
It as volatile
As the winged birds

It is as dense
As the iron ore
And as deep
As the dark deep-sea

And still it shines
As the many stars
That there may
Ever be

I do not know
How many times
Last night
I said “Love you”

Hmmmm -

And shiny as
The shiny holiday
By the beach
- You and me

Haha

The ordinary words
But they are true
And will ever be

ALONE AND BLUE

Waiting and waiting
Waiting what for
Actually I do not
Know no more

It may have become
A habit – I presume
Still – is there
Enough time to consume?

Well, time will pass
Whatever I do
Still it's actually boring
To be alone and blue

ECLIPSE

Some words spoken
Never told
Never written

Some words written
Never told
And never read

Somewhere out there
They still fly
Un-conveyed

Intellectual
-
Eclipse

Fra det historiske arkiv:

På kulturnatten i 2013 var sidste stop på ruten var Galleri Artbreak Hotel i Danmarksgade, powerduoen Søren Gehlert Schmidt og Louise Sommer Hendriksen, der smukt rundede showet af. Bringes i samarbejde med 9000 Ord.

EN FORELSKELSE

En solstråle.
En pil der kløver luften. En pil i mit hjerte.

En sky så blid.
En sky så skøn.

En gåtur ved havet.
En gåtur ved skoven.

En forelskelse.

KÆRLIGHEDSFRUGT

Leger med den forbudte frugt. Vil så gerne smage hende.

Bliver syg.
Bliver syg på sjælen.

Er den forbudte frugt giftig?
Er jeg forbandet

TOGET

Han siger 90 tons rå muskelkraft.
Han siger transport af 200 mennesker, på en gang.
Han siger 2000hk.
Men ret beset er toget jo bare en klump molekyler
der kører oven på to skinner af molekyler.

NATTENS ULV

Den ensomme ulv vandrer i natten. Kun fulgt af stjernerne og månen.

I ensom majestæt vandrer den gennem nattens mørke.

I mørket hvor ingen ser den har den hjemme.

I mørket hvor ingen ser den har den ro. I mørket hvor ingen ser den lever den.

Som fugl fønix rejser ulven sig for at starte endnu en endeløs vandring i nattens mørke. Som nattens mørke kan den ikke tæmmes.

LÆNGSEL

Jeg længes.

Længes efter det.

Længes efter den.

Længes efter det der.

Jeg drømmer at jeg længes efter længes.

AT VANDRE

At sætte det ene ben foran det anden.
At sætte det andet ben foran det ene.
En kappe strid hvor ingen ben vinder, thi de
kan kun vinde sammen.

At vandre.
At lade tankerne flyve.
Flyve som sommerfuglen over engen.
Som svalen der slår smut under den åbne himmel.

At vandre.
Af lyst.
Af pligt.
At finde stress.
At finde ro.
At vandre.

HJULETS DANS

En mod alle.
Alle mod mod en.
Alle for en. En for alle.

Venskab.
Kammeratskab.
Det ekstreme.
Det hyggelige.

Den hurtige spurt.
Bjergenes bjergdans.
Det lange smertelige træk.
Det er så Maderisk, så Leth når kongerne, mestrene kører dronningerne,
klassikerne.

Det største. Brosten, regnbuen, den gule.

RØGEN

Røgen stiger.
Til vejrs.
Som en engel på vej mod himlen.

Tegn på hygge.
Tegn på uhygge. Hvem ved.

Røgen.
Søn af ilden.
Datter af vinden.

Så naturlig. Så underfundig. Så dragende.

KÆRLIGHEDSSVANE

To unge mennesker på en sommerdag.
En kærlighed. En glød.

Foråret efter.
En storke flyver.
En sød ælling den bære.

Et Eventyr starter.
En ælling strækker vingerne.
En svane vises.

Tiden går.
Svanen bliver ældre.
Men dog stadig den skønne ælling.

*Jomfruen!
Der stod hun. Så funklende. Så skinnende. Så smuk.
Så uberørt. Så tiltalende. Så tillokkende.
En tur.
Ej jomfru mere. Nu prøvet. Nu brugt.*

*Dog stadig så smuk
Dog stadig så funklende.
Dog stadig så tiltalende.
Hun vil bringe glæde.
Hun vil bringe fornøjelse.
Hun vil forblive smuk.*

JÆGEREN

med vagtsomme
søgende øjne
svanehalen løftet ud
over tiden fremstrakt
uroligt lyttende
ventende i timer i dage
kroppen krybende
sammen i natten
tålmodet leger
i legemets
indre huler
sulten gnaver
før hugget før nu
angsten for
kastraktionen bag
tilbageholdt åndedræt i
skjulets dobbelthed slå
til dræbe flå
flænse byttet
med sylespidse tænder

drikke blodets
varme røde vin
æde kødets
rå guirlander
hvile i søvnens kostume
med lukkede øjne
drømme lidenskabeligt
om dødens skrøbelighed
om civilisationens
tvetydighed

IND MED FIRETOGET

ubarberet røst
rustrød i luften
perronens ensomhed
en meteor i
drømmehavet
mellem levende
og dødelige
usagte ord
er uskyldige
lydløst ingenting
hvidt og rent
som nyfalden sne
huske at glemme
for at leve
overleve
tog kører ind
helt ind i
bevidstheden
i togstammens kreaturvogne
ses
endnu levende
mennesker

HOTSPOTS

to brødre
havde set lyset havde krydset grænsen
krigere i guds navn den rigtige gud
to brødre
i parallelsamfundet i ghettoen i mørket
to brødre
fandt alt hvad de skulle bruge på nettet
købte ind i små mængder i forskellige butikker
to brødre
parallelt udenfor samfundets normer
på mission i natten
to brødre
fremstiller enorme mængder af bomber
i lejlighedens lille primitive køkken
to brødre
kunne finde alt om fremgangsmåder opskrifter
på nettet uden problemer
to brødre på terrormission ved køkkenbordet de
åd sig ihjel i kaloriebomber i alle afskygninger

HELTER SKELTER

groteske øjebliksbilleder af forvredet virkelighed

Manson Family. Devils Hole.
Death Valley. Spahn Movie Ranch.

Livet er kedeligt. At redde folk fra dem selv vil
forårsage større angst end kloden
endnu har set.

Jernkorset er langt over trækorset.

Dommedag: Englene kalder på græshopper
med hår som kvinder og tænder som løver,
der skal skade de mennesker, som
"ikke bærer Guds segl i panden"
Deres konge vil være afgrundens engel, Abaddon
eller Ødelæggeren.

Manson var cassanova, guru, Jesus, Djævelen

og den diktatoriske leder, der havde beordret
til at myrde.

Hvad han så var ikke noget fra en film eller en
frygtelig syrefantasi, men rigtige mennesker,
som aldrig mere ville komme til at se dagens lys.

Political Piggy. Death to Pigs. Rise.
Helter Skelter skrevet med menneskeblod
på væggene i Roman Polanski's hus.

Dømt til døden senere omstødt til livsvarigt fængsel.
Charles Manson, Susan "Sadie" Atkins ,
Charles "Tex" Watson, Leslie Van Houten,
og Patricia "Katie" Krenwinkel
for Tate / La Bianca mordene og Bobby Beausoleil for
Hinman mordet.

Red and Blue, Sandra Good, Lynette "Squeaky"
Fromme demonstrerer kronragede med omvendt
svastika i panden. Manson Family -Vi er hvad I har
gjort os til.

Manson - " Resultatet af en genetisk begivenhed som
opstår en gang i et århundrede, ligesom Hitler".

ANNA LISA NYBÆK

Dette genfundne, denne
Mulighed
For at sætte den rigtige
Sammenhæng ind i aktstykket.

De små finurlige tiltag
Ved hinkeruden, din stemmes
Tempre; nætternes samtale
Under en fælles måne, den
Gang hvor alt var tæt og nyt.

Tæt til stilheden
Ordene, kataloget
Med alt det
Der fyldte.

LENE JUHLER

Denne vandring
Denne søgen
Mellem skygger mellem
Fugleham

Nøgne forslåede
Knæ/erindringens
Trillebør, hvor pileskud
Knobes
Hvor mørkningen hvidtes
Og din hvisken er en del af
Den anelse og sansning der
i ellipse form
kredser
og får erindringens
detalje
til at blomstre

RÆVEN TOG TRUMP

Trump er død, i hvert fald moskusandrikken Trump på Egense Mark. Det var vores datter, som døbte ham Trump pga. frisuren, eller rettere fjerpragten på hans hoved, som han rejste, når han blev ophidset. Det var ren idyl, da vi købte 2 voksne moskusænder med to store ællinger. Nu skulle der gøres noget ved de invasive dræbersnegle. Moskusænderne er effektive snegledræbere, og snart begyndte fru and at lægge æg, de to store ællinger var også snart slagteklare. Trump gjorde sin pligt og snart lå fru en på reden. 35 dage senere var der 10 ællinger, og Trump blev sendt ud på sidelinjen, mens anden vogtede over de små. Her lå han så og hævdede fjerpragten på hovedet, når vi eller hunden kom for tæt på. Den første uge blev de i andegården for ikke at blive taget af de ydre fjender fra luften. Vi har både måger, krager, skader, høge, ravne, musvåger og ørne i lufrummet. Men også en gammel have med skærmende træer, så alle 10 voksede, og voksede. Vi har faktisk slet ikke haft problemer med indtrængende snegle i år. Og det er da en bæredygtig tanke, at de slimede brune bæster kan omsættes til andekød. Så må vi leve med at i frugthavedelen er der nu dømt sko i stedet for bare tæer, det er ulækkert med andelort mellem tæerne.

Trump var stadig på sidelinjen, og han bevægede sig ikke langt væk fra vandtruget og fodertruget, men han blev dog set i adstadigt tempo rundt på sneglejagt. Og lidt efter lidt begyndte han at gå i udkanten af andeflokken, med ællingerne som næsten voksede synligt fra dag til dag.

Så den anden morgen ringede smeden, jeres ænder går nede på marken. Ok, tak for det, men de skal nok finde hjem. Lidt efter ringede en anden nabo. 'Mangler I ikke jeres ænder?' Nu var de endnu længere væk. Jeg lovede at komme og gik først ud til deres fodersted. På græsplænen lå blodige fjer – ræven! Jeg var på vej ned mod naboen, da jeg mødte andemor med 10 ællinger. Så var det Trump, og ganske rigtigt, inde i naboens skov lå han hovedløs og halvt dækket.

Andemor og ællingerne ville ikke ind i andegården, jeg fodrede og regnede med at de snart ville gå derind. Hun kiggede nærmere på lågen, forsøgte at kigge om hjørner om der var noget farligt derinde og ledte så andeflokken lidt længere væk.

Jeg løb min morgentur med hunden og satte mig ved computeren for at skrive en ny historie.

Lidt efter bankede det på døren.

"Nu har jeg lige fulgt dine ænder hjem igen" det var den nabo som tidligere havde ringet, så var de igen gået de der 300 meter. I ved, nabobegrebet er jo lidt flydende herude på landet.

Vi jagede ænderne ind i andegården og lukkede for dem, og fodrede godt.

Rævebesøget var dagens emne i nabosnakken, det har man for sin dovenskab, den sidste måned havde vi ikke lukket for dem om natten.

Jeg spurgte en nabo, om han ikke kunne skyde ræven. Men som han sagde, så kom han i et moralsk dilemma, når det var Trump, ræven havde taget. En anden nabo mente, at Trump havde forsvaret ællingerne, og havde ofret sig, men nej det var mere at han altid lå lidt fra de andre, og derfor var den første ræven havde nået.

Nej, jeg har ikke jagttegn, og derfor heller intet gevær, men ville gerne have haft et og så sat mig og ventet ved Trumps hovedløse krop.

Jeg ved godt, at der skal være plads også til ræven, men jeg vil altså gerne selv have lov til at hugge hovedet af mine ænder, og Trump skulle jo være andefar til mange flere...

Nu er andeflokken lukket forsvarligt inde hver nat, og fårehunden bliver sendt ud på "ta ræven" flere gange om natten, de første 2 gange gøende for at sige "her vogter jeg," men 3de gang på en nat skal han næsten drives ud, går 2 meter og tisser inden han går ind igen, mens han kigger bebrejdende.

"Må en 13 år gammel fårehund ikke få sin nattesøvn.

Køb du dig en ny andrik, hvis du ikke vil have indavlet Trump..., og lade en af andrikællingerne leve, og blive Trump II."

*Jeg er her
med dig
i natten*

- Sean Ryan Bjerremand

O

som nullet gemmer
alle værdier
gemmer
det tomme papir
referencerne
til alt

Ø

jeg kikker ud
og bedrøves
af den tomme mængde
men glædes af digtet

Q

jeg ryster min krop
og friske digte falder
ud af lommerne
jeg går ikke med hat
så ingen digte
kommer i klemme

REFORMATIONEN. 500 år. ORDETS MAGT OG FRISÆTTENDE EVNE.

En lavine rullede.
En bevægelse tog fart og rørte ved alt på sin vej.
En omsiggribende omdannelse
af kirke, samfund, undervisning og kultur.
Grunden blev lagt for udvikling og demokrati,
for humanistiske værdier og personlig frihed. Indsigt
og fornuft.

Kampen var ikke let.
Tilståelsen faldt ikke let,
og bodsgangen var livslang.
Men der var kaldt til forandring.
Der var kaldt til forsamling.
Kaldt til protest.
Der blev kaldt til forandring.
Snart trådte mange frem
trådte i skranken for forandringen,
for reformationen.
Magthaverne blev sagt imod som aldrig før.
Hvor kom dette mod mon fra? ...

Alt stod på spil
Forfaldet var mere end tydeligt,
ødelæggende for alle.
Kirken var kommet helt på gale veje,
var blevet en undertrykkende instans,
fremfor en frigørende faktor
i almindelige menneskers lidelsesfyldte tilværelse.

En lavine rullede.
Protesteres det måtte og skulle der
mod datidens gældende lov og ret.
Mod kirkens magtmisbrug og autoritets-svindel.
Mod skummel og grisk afladshandel.
Her kunne der ikke pranges om prisen!
Længe nok var folk blevet holdt for nar
og holdt fast i løgne og undertrykkelse.
Sandheden sætter fri!

Protesteres det skulle der,
så her stod han og kunne ikke andet:
Martin Luther: Reformationens store foregangsmand.
Foran kirkedøren i den tyske by Wittenberg,
hvor han var professor ved universitetet.
Stod modigt og viljestærkt fast,
trådte frem for det han troede på,
en kirkens mand og dog en kætter.
Med sit debatoplæg, sin kritik af den katolske kirke, sine
95 teser opslået på kirkedøren,
så alle kunne se og tage stilling.
Martin Luther: En protestant.
En samfundskritiker af format.
Kritisk og selvkritisk.
Et syndigt menneske i bund og grund
og dog alligevel samtidig helt og holdent friset af synden
og retfærdiggjort alene ved troen på Guds nåde og
frelse, som den er åbenbaret i Jesus Kristus.

“SOLA FIDE.” “SOLA SCRIPTURA.”

“SIMUL JUSTUS ET PECCATOR.”

Martin Luther: En protestant.

Munk, pilgrim, præst og menneske i en foranderlig verden.

En nytæinker, en oprører, en samfundsomvælter, en nyskaber.

En vejviser.

Som Moses i de gammeltestamentlige fortællinger

var Luther fast besluttet på at sætte sit folk fri af tidens tyranni,

af sin tids slaveri, undertrykkelse og udnyttelse.

Fri af trældom under løgnens åg,

fri af den blinde lydighed mod falske og selvbestaltede autoriteter. Fri

af uretfærdighed!

Lydhør fulgte Martin Luther sit kald,

sin samvittighed og overbevisning.

Sin fornuft, gennem refleksion og kontemplation, og sit hjerte.

Han protesterede mod det, han kunne se var forkert.

Ordets magt slog ikke fejl. Ordet sætter fri!

Da først de mange så og hørte budskabet formuleret,

genkendte de i ordene deres egne tanker og følelser.

Det, som man end ikke havde turde tænke eller sige højt til nogen,

var med syvtommersøm blevet slået fast og højlydt råbt ud.

En lavine rullede.

Nye former blev dannet.

En bevægelse blev skabt, vejen var allerede banet og gødet,

de første frø sået af andre fritænkere og humanister.

Erasmus af Rotterdam med sin kritik i “Ondskabens Pris.” og med

sin udgivelse af det Nye Testamente på græsk i trykt form.

En bevægelse blev skabt og tog hastigt fart.

En lavine rullede.

Reformationen tog sin stærke begyndelse

startede en gennemgribende forandring.

Pave og adel mistede magt og gods.

Nu kunne enhver være præst for VorHerre.

Slut med blind autoritetstro!

Selvstændig tænkning og en direkte personlig forbindelse

med Gud og det åndelige rige blev sat istedet.

For Luther var det afgørende;

at enhver fik adgang til Skriften, til Guds Ord.

Han oversatte derfor evangeliet, N.T. til tysk.

Folk skulle lære at læse, så de kunne tage imod evangeliet.

Kirken havde ikke mere patent på bibellæsning og tolkning.

Frelsen kunne ikke sælges og købes som en anden handelsvare.

Man pranger ikke om prisen,

når det drejer sig om menneskets sjæl.

Og ingen kan retfærdiggøre sig selv ved gode gerninger eller

velgørehed. Ved ydre fromhed og godhed for et syns skyld.

Ingen kan købe sig til en god samvittighed.

Prisen for vore synder er nu engang for alle betalt med kærlighed. Ifølge

den nye aftale med Gud, det nye testamente,

ville menneskets forhold til Gud og sin oprindelse være bestemt

af kærlighed og ikke af frygt. Nåde fremfor straf.

Tilgivelsen er givet.

Alt man behøver at gøre er at tage imod i tro.

Ingen behøver betale gods og guld for sin frelse.

Ingen behøver være fanget i skam og skyld.

Protestantismen blev den nye måde, den nye vej.

Man dannede nye trossamfund, nye kirke fællesskaber opstod.

Forskellige retninger skilte vandene.

Luther var bekymret for, at man i ivrighed og fundamentalt opgør

skulle gå hen og få smidt barnet ud med det beskidte badevand.

At man skulle få taget alt for radikalt afstand til gudstjeneste og

andre ritualer, mente at der skete et helligt samvær i sakramenter

som dåben, nadver og bod. Prædiken var stadig central.

Fællesskabet var væsentligt

og var at finde bl.a. i menighedens sang.

Men trods kamp, strid og forfølgelse var viljen stærk.

Der var kaldt til forandring.
Der var kaldt til forsamling.
Der blev kaldt til forandring.
Fredløs, lyst i band, søgte Luther Guds fred.
Fulgte sit indre kald og brændte bandbullen.
Trodsede verdslig magt og underkuelse.
Brød med de katolske traditioner og skabte en ny tradition.
Ikke baseret på skatte som møl og rust kan fortære,
men på det som varer evigt.

En lavine rullede.
Forandringens former fulgte.

Ville vores verden idag mon ikke se meget anderledes ud,
hvis ikke stærke mennesker dengang for 500 år siden havde turdet
sætte spørgsmål ved øvrighedens autoritet?
Vi behøver ikke bøje hovedet i skam og frygt for evig fortabelse.
Vi behøver ikke blindt godtage myndighedens bestemmelser.

Vi er sat fri til at leve vore liv som dem vi er og er skabt til at være.
I overensstemmelse med egen samvittighed,
efter egen overbevisning.
Fri til at leve det liv, vi har fået givet.

For mennesker idag i vores del af verden er det en selvfølge;
at alle har adgang til ORDET:
til undervisning, uddannelse, lærdom, viden, information, indsigt,
oplysning, forståelse, dannelse og udvikling.
Sprog, litteratur, historier.
Ord danner billeder og rum for mennesker at leve i. At mødes i.
I ordet er der genkendelse og ERKENDELSE og dermed frelse.
Ord forandrer, ord rører, ord reformerer. Ord skaber.
Ord forløser, ord bryder lænker, ord bygger broer, ord sætter fri.
Vi kender ordets magt.
Men det er ingen selvfølge.
Vi må stadig og fortsat kæmpe for sandhed, frihed
og turde bruge ordet, for det er vores.
En lavine ruller.

Fra det historiske arkiv: Monica Bak Larsen læser op ved fællesarrangementet med Underskoven på Café Nova - november 2010.

Dronten genopstår for en kort bemærkning. "Jeg kan stadig ikke flyve". En Munkegrib og en Kongekondor er ifølge vedtægterne kæledyr. Darwinistiske fejltrin lister ud i mørket. På kløer, poter, klove eller hove. Fuld musik skærer symbolske noder ud i pap. Hvor heldigt at vores lunger ånder ord bedre end ilt. Vi er ikke dyr for ingenting! Dronten ser de mange frasorterede dødssejlere. Klipper sine nye vinger med den alt for symbolske guldsaks. "Jeg kunne alligevel ikke flyve". Den finder en halvrådden båd i en massegrav fra et andet år. Under en spraglet himmel, i en symfoni af sætninger, genoprettes balancen. Darwin klapper sine kæledyr, og fra det overflødige horn falder fanfaren til elfenbenshorisonten.

Udover kanten drukner en Dronte i bifaldet. Himlen suger synet sammen til fælles begejstring. Om Dronten fortælles på storskærm, at den lærte at flyve. Med en forsikring om at horisonten selvfølgelig ikke er lavet af elfenben. Er der måske en elefantkirkegård at se? Her hersker kun de skabende forenede arter. "Vi flyver!" Det er ikke Disney, nej. Men Dronten og Darwin drysser støv på de afskårne stødtænder. Der læsses på fortidens kasserede spøgelseskibe. Med kurs mod kanten, der lukker lige om lidt. Afsted! Storskærmen blinker indforstået. Og Så mødes vi alle. På en ny og nærmere horisont. Ophængt som lysende guirlander, mellem alle der gør fælles front. Selv planteriget er inviteret. Animeret jubel skyder året i gang. Fra alle os til alle jer... "Jeg fløj!"

1:

Ingen grund til solbeskyttelse lige nu der er vinter rundt om hjørnet fra hvor jeg står, forsøger mig som junkie og injicerer forår i mine vener og håber det kan klare mig gennem årstiden længere nede ad gaden har jeg kastet min kærlighed det er lidt som at angle med et hjerte håbe på at den eneste ensomme kvinde i gaden bider på mens jeg venter på bid har jeg forsynet mig med koldkost på dåse, olympiske fakler i munden, ringene formet af mine læber og jeg tager 100m forår på under 2 måneder. Når jeg endelig har fangsten i mit hjerte slipper det ikke så let det skal trækkes ind forberedes til aften og nat steges langsomt i sengen på højt tempo og 37 grader indtil der er bagt færdigt og benene efterladt, rensede bagefter skal vi skåle i det fiktive blod i glassene og vi drikker med Bacchus og Amor lover gensidig kærlighed alt mens vi udveksler vore overskydende kys.

2:

Det er alt det der blå vi begynder at savne vandet, himlen, øjnene og energidrikken og solen som en fritsluppen kugle på himlen og pigerne i bikini, og kunne slippe maven løs på stranden som den anti strandløve vi engang er og vi rager højere op end sandslottene børnene har arbejdet på i timer i vandet kæmper vi os frem som sårede hvaler i en dønnings befængt vandkant og vi trækker vejret, besværet strider gennem det tunge sand til foderpladsen åbner en dåse livgivende eliksir lægger nakken hurtigt tilbage, piskesmæld og solen dræber det kærlige blik i vores øjne så ser vi hende på tæppet, hende med øjnene de der blå vidunderlige kontakter der flimrer i lyset og vi kysser hende på læberne, skuldrene og maven og det eneste der kommer fra hendes mund er : ”Du skygger for solen, skat”!

3:

Sådan er det at gå rundt med uafsluttet kærlighed indeni og hun sidder fast som en cancerknude i hjertet kemoen virker ikke, og du prøver at græde hende ud men alt der kører i tankerne er hende på lagenet i din mund på dine sider i notesbogen i sidste ende i skraldebøtten for uforløste drømme. Og det er sådan hun virker i kroppen en knude der vokser sig større uden at den kan opereres væk og du bliver scannet og du bliver indlagt, kommer under kniven og de opgiver dig og dine følelser og livet ebber langsomt ud dag for dag bider du et stykke af det, det er en langsom død hjertet slår, for hvad? Og kroppen mærker, for hvad? Og livet fortsætter, for hvad? Og du åbner din livsledsager og finder det sidste håb, gemt dybt nede finder den sidste rest af mening, holder fast i den indser at du faktisk er lidt mere lykkelig end det du kan skrive i dine sidste digte, og du knytter næven let, blæser gennem den og bekymringerne flyver ud som mælkebøtte frø og du er lettet og du tager dine børn i hænderne for der er altid en vej ud.

4:

Det er forårsregnens ringe i vandet der bryder mit spejlbillede jeg har længsel i kroppen, mangler varme arme omkring mig og solen fra en skyfri himmel der er ingen vind lige nu, græsset er vådt og mine sko gennemblødte jeg har en kondivand i hånden, en smøg i kæften det er slut med kæderygning, filteret er vådt af spyt og regn røgen fra smøgen koger i min mund, der er en svane på søen notesbogen fra min datter ligger i hånden, jeg har skrevet to linier der er ingen følelser i, dem mistede jeg sidste år kuglepennens blæk løber ud på siden, jeg må huske blyant næste gang på den anden side af søen er en gøg ved at vække naturen jeg spytter overskydende væske ud af min mund en aborre slår smut på overfladen, og forsvinder ned i dybet igen jeg mærker ingenting selvom jeg er gennemblødt af regnen, mit papir er vådt og mine smøger druknet, så er der tilmed ingen øl i dåsen, dette år starter værre end det sidste sluttede.

5:

Foråret har altid været som et stykke klassisk musik i mine ører
straks tænker du på Vivaldi, men du har ikke ret!
Og fuglene dykker ned mod mosen, jeg skåler med dem i æblemost
min mund smager af samme surhedsgrad som vandet foran
solen slukker sine stråler i overfladen, jeg er blind af lys
på overfladen halter skøjtøbere og daggamle guldsmede, og en
salamander har vovet sig ned i dyndet, ombejles af hanner
en skovskade har kastet sin kærlighed på en af granerne, og skriger
parring ind i grenene – jeg overvejer at tænde en smøg
netop som ilden fænger spidsen af cigaretten driver en sky for solen
et mindre skybrud ødelægger røgsignaler og oplevelser i sivene Jeg
ville have haft dig med herud, men jeg ved ikke hvem ”dig” er så jeg
tager mig selv i hånden, og fører vejen ud af skoven, kun jeg kan
finde gennem det uvejsomme terræn, jeg er lykkelig for mig selv da
jeg når stationen og kan genkende toget jeg forlod nogle timer
tidligere, jeg har sat mig i stillekupéen med foldede hænder.

6:

Der er sne så langt øjnene rækker, ikke det sne du tænker på,
men mere den her sporadisk spredt sig over et større område,
og gennem sneen kan du skimte asfalten som små sorte øer i det
hvide inferno, og træerne er ikke ved at knække grenene på
grund af kraftige mængder, jeg kan ikke huske hvornår jeg sidst
så det syn! Men jeg slentrer ned ad gaden med den hypotetiske
øl i hånden og min smøg digler fra læberne, og sammen med
min ånde forlader store røgskyer min mund, i vinduerne i
stueetagen er der lys fra de mange vinduer, enkelte er mørke og
mine tanker spiller op til sex bag nedrullede perversiøner, og
hun ligger og klynker på sengen mens han pumper løs i hende
som en pneumatisk hammer slår løs på et fundaments
betonpille, jeg smiler og kigger på sneen der fortsat drysser ud af
skyerne, jeg er på vej mod det sædvanlige intet, og forude
blinker lygterne fra en ledig taxa, en skoda, den havde jeg ikke
set komme og hornet fra den vækker mig af mine
tilbundsgående tanker, jeg springer i sikkerhed på fortovet,
ånder lettet op over stadig at være i live og fortryder det lidt.

7:

Det er januar, sneen er som en venøs blødning og falder fra himlen, stille og i rigelige mængder, herunder går jeg og tænker på de kys vi engang delte i en snestorm nogle år tilbage, dengang i november, jeg drømmer sommetider om dine bløde læber og den tid vi ikke nåede at bruge sammen, der hvor vi kunne have ligget i sengen tæt omsluttet af arme og ben og kærtegn, og du sværger at vi aldrig skal se solen gå ned over forholdet, jeg er lidt sneblind og tror på dine ord og udenfor står træerne og blæser sig med sneen på grenene, mens de forsøger at ryste fuglene af sig, jeg henter kaffe og overhører resten af vores tanker.

8:

Vinteren har samme knusende favntag som du, jeg bliver kold ved tanken, du har taget din striktrøje på, jeg er ikke vild med uld og du kradser mig dybt i min sjæl mens du forsøger at omfavne mig, mit hjerte er på fire fjerdedel og takter som en Citroën over en rug anlagt asfalt, du vil mig mit bedste siger du og tørrer vandet af min pande, jeg har en knust sjæl det så du allerede første dag, den dag vi stod ved bålet på Ground Zero, med vegetarretten på gaflen, den af plastik husker du vel? Lige nu er der ophold i snevejret, lidt som om dagen afspejler din kærlighed, engle er hvide siger du kort efter mit kys har forladt dine læber, de var kølige at møde, sneen er slået over i regn, du ser ikke mine tårer, jeg er god til at skjule mine følelser til det rigtige tidspunkt, jeg holder en hånd frem, du tager den ikke, jeg kan ikke fordrage drømme.

KONSERVERET I EGET FORDÆRV

Det er en form for naturlov.
At alt kun kan bevares, hvis det forandres!
Kemiske reaktioner som kalejdoskop-flimmer
Et verdenshistoriens VHS-bånd fastforward
Henfald og handlinger - forvandlinger
Suppehønen eller spejlægget
Kalvetunge i komælk
Blomstens frugt,
Biens pollen,
Vild vilje
At være tilblevet, for at forsvinde
Syndernes forladelse,
Kødets opstandelse,
Og det evige liv!
Ah,-men,
Vi er en rejse ind i fremtiden,
der skete for lang tid siden
Vi er det, det kunne blive til.
Og bliver som det bliver.

Vi er tilstedeværende fravær
Tiltrædere, suppleanter, for
fortidens formænd
Fungerer fint,
Fra flintøkser til frontlæsser
Fisk og fiske
Formerer sig som frø
Frisk frost, fri bane
Fuld fart, 80 heste
Fantastisk følelse, forleden
Fortidens pionerer
På pension,
Passende, på pause
Et kapitel der kapitulerer
Kaptajnen der kradser af
Konservativ vision
Kræfters fusion
Fælles mission
Forsamling, division

Forbliver forevigt foranderligt
Samtidigt
Fra affald til afkom
Bladet der visnede
Nærede regnormen
Nærede fuglen som sked
På bladet og nærede
Voksede
Som du spiste
Af lort er du kommet,
Af fugl er du kommet
Af orm er du kommet
Af blad er du kommet
Og til alt dette skal du blive, opstå
Du får ny værdi, når du dør
Repræsenteret
Dit sande jeg,
Det biologiske
Måske

JEG SAVNER LIVET, MENS JEG LEVER

Som at tilegne sig viden, uden at blive klogere
Som at se mod horisonten i tåge
Som at være tilstede, et andet sted
Som at være fraværende, lige her
Som at føle én ting; apati
Som at oxidere, i et vakuum
Som at udfolde sig, sammenkrøllet
Som at lytte til indre stilhed
Som et hundeliv som en baggårdskat
Som en bopæl, for en hjemløs
Som et minde, man har glemt
Som en profan pilgrimsrejse
Som en larmende samtale, på tegnsprog
Som en smartphone, for dummies
Som dig og mig, men ikke os to
Som en solnedgang, hver morgen
Som at føle sult, uden appetit
Som en årgang, uden dage
Som at tænke tilbage på fremtiden
Og se frem til fortiden.

MORGENSTUND

Her er så stille nu solen er ved at stå op
langt ude over over Århus Bugt
og kun fuglene og enkelte biler kan høres.

Vi går ned ad stierne med fuglesang i baggrunden
parabolerne og gardinerne hænger ud fra altanerne
og sender et signal langt væk
om at vi er til stede.

Kragen akkompagnerer musvitten
og engang imellem høres mågens skrig.

Alle er vi enige om
at lade dagen begynde
hvad vil dagen mon bringe?

Vi ved det ikke - endnu.

Men solen står op over vores tilværelse
og sender et signal om at nogen ved at vi er til
og det at vi er til sender et signal til solen
om at blive ved og ved med at stå op over os.

SUMPEN

Han bevæger sig langsomt
gennem en skov af grønt
fuglen i buret sulter
de spraglede fjer er falmet
og ingen fodrer den

et bilvrag er fyldt med yngel
af brune museunger
ved bilvraget sidder en gammel kvinde
på en plastikstol
hun skræller kartofler og græder

hvor er børnene henne?
de er løbet over sumpen
har fundet det magiske hul
hvor fremtiden dannes

det underste land er deres
har de mon et ekstra øje
som ser svaret
på spørgsmålene?
mens vi kører videre

FRØ

Er der vemod i luften?
Bærer frøene mine spirende tanker
henimod fremmed jord?

Jeg låner en guldsmeds øjne
tusind muligheder dukker op
jeg vælger den eneste vej
jeg kan
den mindst befærdede vej

Finder en plet foran skoven
og slår rødder

SVANTEVITTERNES ULTIMATUM

Natallia Oberkellner:

Det I ikke ved, gør i jer blot gisninger omkring.

De blinde pletter er ikke blevet mindre siden sidst, kun flyttet, således at de nu helt dækker jeres egenindsigt. Angsten for det fremmede er blevet til angsten for at kende jer selv.

Mit ønske er ikke at skrue tiden tilbage.

Det er derimod at gøre klar til fremtiden, gennem erkendelsen af universalier i menneskevæsenet og i menneskeheden, for en fredelig sameksistens.

Det kan kun ske ved at hæve sig over historiens fejltagelser og ved at få udsonet det ufordøjede gamle nag. Og derfor er første trin i at komme videre, at overvinde sig selv og ens personlige snævre behov.

At blive et hjemløst individ i den forstand, det drejer sig om at erkende og komme overens med de iboende kræfter, der ikke er bundet til de rumlige 3 dimensioner.

Vi er kosmos tjenere, sande kosmopolitter.

For nogle er det en meget svær, næsten umulig, opgave at frigøre sig.

Ikke alle er kaldet, men vi gør de, der ikke føler kaldet, en bjørnetjeneste i at føje dem, og derigennem bekræfte dem i deres ønske om til evig tid at vægre sig, skjult bag ignorabilia.

Vi vokser op et sted og bliver præget af de livsvilkår stedets fysiske miljø åbner muligheder for.

I de individbårne genetiske koder er vi dog fra starten mere lig hinanden på tværs af kulturerne, end de gamle kulturer gerne vil erkende.

Se blot på de 'nye' stater i Amerika og Australien som store eksperimentarier, og se hvordan en kulturel ensartethed slår igennem allerede indenfor 1. eller 2. generation.

Hjemlandets kulturgods gennemgår en metamorfose og tilpasser sig stedets nye vilkår. Det beriger det nye samfund, kulturen og individerne i den nye sammenhæng.

Hvis du vil.

Og det er netop drivkraften i de nye fællesskaber: Viljen til forandring.

Svante:

Natallia Oberkellner, De taler udenom.

Kan De, eller kan De ikke erklære dem skyldig i de anklager om forrædderi mod deres land så vel som mod deres kulturophav, som de her er blevet fremført.

Kell Ivan T Thygesen

Hvis vi slipper Dem ud herfra, venter der Dem i stedet en anklage for manddrab, måske uagtsomt, men alligevel.

2 unge mænd omkom i forbindelse med en klatreulykke, som De havde ansvaret for, i Bregtesgadealperne forrige måned.

Hvad vælger de?

Vil De samarbejde med os og hjælpe Deres fædreland med at overvinde de urimelige restriktioner, der er os blevet pålagt, eller vil de vende tilbage til fortabelsen i de dødsdømte forbrugergriske aftenlande på den europæiske atlantrand.

Røde Rus til havet - eller døden!

Natallia O :

Jeg er født her i Grodno, under det sovjetiske regime op imod 'jul', fejringen af en for jer irrationel mellemøstlig folkeforførrers fødsel.

En foreteelse, regimet ideologisk havde valgt at undsige. For her var der intet enkeltmenneske, der måtte gøre sig gældende.

Kun staten var hellig. Den enkelte talte ikke.

Man kunne kun håbe på, ikke uforvarende at stå i vejen for nogens ledelsesparanoia.

De erkendte behov og de faktuelle sandheder var omdrejningspunktet. Og ja, de lå lige for, men druknede i en ikke erkendt mangfoldighed.

Jorden talte til os, men vi var ansvarsløse som individer, og kunne ikke give gensvar.

Floderne trak os til, men vi turde ikke dvæle ved deres ord.

De skiftende kolde og varme vinde vakte vores længsel, men deres hvisken måtte forblive en drøm.

De religiøse ikoners brændende øjne var blevet låst af vejen, i mørke kældre, eller brugt som madbål i svære tider.

Kun de politisk formulerede 5 og 10-årsplaner fyldte op i nyhederne og skulle bibringe os mening og forestillingen om et livsmål at følge. Men at jeg ikke skulle have elsket mit fædreland er usandt.

Som barn forstod jeg ikke de politiske målsætninger, der mødte os i medierne og på gaden.

Men min stolthed svulmede, da jeg oplevede vores bysbarn Olga, 'spurven fra Minsk', tale til os unge i her i Grodno. Om de sejre og den hæder hun havde opnået på de internationale scener i udlandet.

Hun havde triumferet, og alligevel modtaget hjertefølt anerkendelse i et ellers ideologisk afsporede fjendeland.

Ved de olympiske lege i München havde hun bjergtaget en hel verden. Det stod for hende, som noget uvirkeligt, men samtidig storslået.

Hun havde gennem en disciplineret indsats opnået at overskride grænsen for ideologiens sandheder.

Jeg sad og lyttede til hende med lommeørklædet konstant oppe ved øjnene.

Men pudsede til sidst næsen, fordi jeg havde fattet mit mål.

Jeg ville også, gennem flid og disciplineret indsats, ud i den 'onde' verden, som givet også rummede mange hér usagte sandheder.

Svante:

Vores land har til tider ført en omtumlet tilværelse, men har samtidig altid udgjort det eurasiske kontinents sjæl.

En lidende sjæl. Og ja, det burde der laves om på.

Er det noget de, Fru Oberkellner, tror, De kan udrette, alene?

Ja, vores moderland består af høje bjerge og kolossale skove, vandrige floder og store søer, bundløse moser og vidtstrakte stepper.

Men naturlige trygge grænser omkring kernelandet har vi aldrig haft.

Det har gjort os sårbare som et rige, hvor kun de uendelige vidder og det ekstreme klima har været vores forsvar.

Svantevit, med de 4 ansigter, har siden landets første tider, endnu før de mellemøstlige hegemoniske religioner vandt fremme, været vores hjælp og trøst.

Samtidig med at han beskyttede frugtbarhed og vækst i hjemlandet, kontrollerer han alle verdenshjørner.

Det er vores holdepunkt, når det kommer til at fastholde visionen, om at de nødvendige sikre grænser mod havene, ikke er uopnåelige.

Det var ham, der gav os styrken til at udholde anslag og ydmygelser, både da middelalderens asiatiske horder løb landet ned og senere da de ugudelige vestlige despoter ønskede at underlægge sig os.

Med de nordiske vikinger var det en anden historie. De gjorde fælles sag med os.

For hvor de øvrige blot ønskede os som økonomiske vasaller, der skulle betalte tribut, blev de skandinaviske folk vores frænder.

De levede blandt os og hjalp med til at organisere landet indefra.

Sammen med Odin og Thor fik vi i Svantevittens ånd etableret "Hvide Rus" i nord til Hvide Havet og "Sorte Rus" i syd til Sorte Havet.

Grønne Rus i øst har, siden kollapset af det mongolske imperium, været en realitet, men meget er at regne for et asiatisk Hvide Rus, men stadig med direkte adgang til Beringshavet og Det Stille Ocean.

Røde Rus mod vest lader vente på sig.

Vi har, gennem den fælles kristne tro, været forbundne med de vestlige stater.

Men deres kirker har gennem tiden antaget et bombastisk udtryk, der har medført opsplittning og indre splid med sig selv og hinanden.

Denne svaghed åbner nu døren for en despotisk arabiske lovreligion fra syd.

Vi må hjælpe, og gribe til handling! Det er vel noget, vi kan være enige om?

Under vores Svantevit mister vi ikke focus. Han beforder vores styrke og er vores prøvede sjæles fremtidshåb. Han kan føre en krig på mange fronter, uden at miste sit totale overblik.

Men vi strækker en hånd ud mod Dem og deres frænder i Europas atlantiske randstater.

Sammen vil vi stå stærkt mod den arabiske udfordring.

Så, hvad siger De nu?

Kell Ivan T Thygesen

Natallia O:

I tænker på vores land, men har intet lært af fortiden.

I hverken respekterer eller værdsætter individet. Og det gør Svantevit heller ikke.

Hvorfor er jeg blevet ført hertil, imod min vilje?

Hvorfor tror I, at I med magt kan opnå alt I ønsker jer?

Som i kort har fortalt mig, ligger min datter i coma på et hospital i Salzburg på 3. måned, og hendes to venner er døde.

Det vil I nu klandre mig for.

Hænge mig op på det i de vestlige retsstater, som I end ikke respekterer.

Hvornår får jeg en garanti for, at min datter ikke har taget varig skade af faldet, omtåget af den gas, som i brugte mod os under kidnapningen?

Min datters liv, vejet op mod en afsindig drøm fra en langt glemt fortid.

Alt fordi I ikke kan dyppe jeres fødder i Atlanten, uden at skulle spørge nogen først.

Jo, jeg elsker dette land, hvor jeg er født.

Og netop derfor vil jeg ikke medvirke til at ødelægge det.

At videreføre lidelserne af fortidens åg på grund af en flok fantaster, der måske har magt, men samtidig er så forblændet af den herskende kontinentale fastlandsdrøm om direkte adgang til havet.

Drømmen om ikke klimamæssigt at være henvist til en evindelige rutchetur mellem kulde og varme, død og død.

Jo, vi har noget at bidrage med her fra moderlandet.

Men den fine sarte sjæl, vi lukker os om, vil tage ubodelig skade, den ville tage, hvis vi skulle pålægge den den magtbrynde, det kræver at lægge fremmede vestlige, så vel som østlige, kulturer under os, imod deres vilje.

I fortæller mig, at Svantevit vil sætte himlen i brand og havet i oprør, men jeg råder jer til i stedet at vogte jeres sjæle mod overgreb. Overgreb fra jer selv.

For da kan hverken Svantevit, jeg eller nogen anden, hjælpe jer efterfølgende.

AND IN THE END....

<https://www.youtube.com/watch?v=pYpdxW-XPRg>

FORFATTERNE

ANETT SÄLLSÄTER CHRISTIANSEN – F. 1970, PARTNER I 8220 UNTOLD STORIES, DEBUT 2015, SENEST MED I NR. 36

ANNETTE BIGUM – F. 1971, DEBUTANT I REFLEX

ANNI BIRGIT SØRENSEN, F. 1963, DEBUT 2012, SENEST MED I NR. 36

BJARNE KIM PEDERSEN, F. 1960, DEBUT 2015, SENEST MED I NR. 36

CONNIE ANETTE NORDHOLT, F. 1952, DEBUT 2015, SENEST MED I NR. 36

DANIEL MANTEL, F. 1961, DEBUT 2015, SENEST MED I NR. 36

J NYD, F. 1963, DEBUT 2008, HAR VÆRET MED I ALLE NUMRE

JONAS HOLM RASMUSSEN, F. 1993, DEBUTANT

JØRGEN WASSILEFSKY, F. 1941, DEBUT 2014, SENEST MED I NR. 36

KAREN STOLTZE, F. 1949, DEBUT 2008, SENEST MED I NR. 32

KELL IVAN T THYGESEN, F. 1953, DEBUT 2008, MED I ALLE NUMRE

KHATERA MUSLEH, F. 1996, DEBUTANT

LEIF ACHTON-LYNEGAARD, F. 1954, DEBUT 2012, SENEST MED I NR. 36

MARTIN BÆK, F. 1979, DEBUT 2016, SENEST MED I NR. 36

MIKKEL GRØN, F. 1977, DEBUT 2009, SENEST MED I NR. 35

MORTEN REIMAR, F. 1993, DEBUT 2016, SENEST MED I NR. 36

NEMO V. HENSING, DEBUTANT

NIELS ØSTERGAARD, F. 1954, DEBUT 2015, SENEST MED I NR. 36

PETER ALBRECHTSLUND, F. 1955, DEBUT 2015, SENEST MED I NR. 35

SEAN RYAN BJERREMAN, F. 1977, PARTNER I 8220 UNTOLD STORIES, DEBUT 2009, SENEST MED I NR. 36

SØREN WITTEN, F. 1967, DEBUTANT

STEFFEN WEISS, F. 1960

